

Apostlagärningarna

I Kapitlet

Kristi himmelfärd. Mattias väljs till apostel.

I min förra skrift, gode Teofilus, har jag talat om allt som Jesus började göra och lära,

2. intill den dag då han blev upptagen, sedan han genom den Helige Ande hade gett sina befallningar åt apostlarna, som han hade utvalt.

Matt. 28:19. Mark. 16:15.

3. För dem hade han också efter sitt lidande, genom många bevis visat sig levande, då han lät sig ses av dem i fyrtio dagar och talade med dem om Guds rike.

I KOR. 15:6.

4. Då han hade församlat dem, befallde han dem att de inte skulle lämna Jerusalem utan invänta Faderns löfte som han sade att ni har hört av mig. Luk. 24:49. Joh. 14:16, 15:26.

5. Ty Johannes döpte visserligen i vatten, men ni skall om några få dagar bli döpta i den Helige Ande.

Matt. 3:11. Mark. 1:8. Luk. 3:16.

Joh. 1:26. Apg. 11:16.

6. Då de nu var församlade, frågade de honom och sade: Herre, skall du i denna tid upprätta riket igen åt Israel?

7. Då sade han till dem: Det tillkommer inte er att veta tider eller stunder, som Fadern har fastställt i sin makt.

8. Men när den Helige Ande kommer över er, skall ni få kraft och ni skall vara mina vittnen både i Jerusa-

lem och i hela Judéen och Samarien och sedan intill jordens ände.

Apg. 2:4, 9:15, 19:6.

9. Och när han hade sagt detta, lyftes han upp inför deras ögon, och en molnsky tog honom bort ur deras åsyn.

Mark. 16:19. Luk. 24:51.

10. När de såg upp mot himlen, medan han for bort, se, då stod där två män klädda i vita kläder hos dem.

11. Dessa sade: Ni galileiska män, varför står ni och ser upp mot himlen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från er till himlen, han skall komma igen på samma sätt som ni har sett honom fara upp till himlen.

12. Sedan gick de tillbaka till Jerusalem från det berg som heter Oljebberget, som ligger nära Jerusalem, en sabbatsresa därifrån.

13. Och då de hade kommit dit, gick de upp i den sal i övre våningen, där de brukade vara tillsammans, Petrus och Jakob och Johannes och Andreas, Filippus och Tomas, Bartolomeus och Matteus, Jakob, Alfeus son, och Simon seloten och Judas, Jakobs son.

Matt. 10:2-4.

14. Alla dessa höll endräktigt ut i bön och åkallan, tillsammans med några kvinnor och Jesu mor samt hans bröder.

Matt. 27:55. Mark. 15:40-41.

Luk. 8:2-3, 23:55, 24:10.

15. I de dagarna stod Petrus upp ibland lärjungarna – ett antal av omkring ett-hundratjugo – och sade:

16. Ni män och bröder! Det skriftställe måste gå i uppfyllelse som den Helige Ande genom Davids mun hade förutsagt om Judas, som blev en vägvisare åt dem som grep Jesus.

Ps. 41:10. Joh. 13:18. Matt. 26:47.

Mark. 14:43. Luk. 22:47. Joh. 18:3.

17. Han räknades som en av oss och hade fått sin del i detta ämbete.

18. Men han förvärvade en åker för orättfärdighetens lön, och han störtrade framstupa* ner och brast mitt itu, och alla hans inälvor rann ut.

*KXII: hängde sig. Matt. 26:15, 27:5.

19. Och det blev känt för alla dem som bor i Jerusalem, så att den åkern på deras språk kallades Akeldama, vilket betyder Blodsåkern. Matt. 27:8.

20. Ty det är skrivet i Psalmernas bok: Låt hans gård bli öde, och låt ingen finnas som bor där, och låt en annan få hans ämbete.

Ps. 69:26, 109:8. Matt. 23:38.

21. Därför måste nu någon av de män som har följt oss under hela den tid, som Herren Jesus gick in och ut bland oss,

22. alltifrån den dag då han döptes av Johannes, till den dag då han blev upptagen från oss, insättas till att vara ett vittne med oss om hans uppståndelse.

23. Och de ställde fram två: Josef, som kallas Barsabbas, med tillnamnet Justus, och Mattias.

24. Och de bad och sade: Du Herre som känner allas hjärtan, visa oss vilken av dessa två du har utvalt

25. till att få sin lott i denna tjänst och detta apostlaämbete, som Judas avföll från för att gå till den plats som var hans.

26. Och de kastade lott om dem, och lotten föll på Mattias. Och så blev han

tillsammans med de elva räknad som apostel.

2 Kapitlet

Den Helige Andes utgjutelse på pingstdagen. Petrus tal om Kristus. Församlingens tillväxt.

När pingstdagen var inne var de alla endräktigt tillsammans.

2. Då kom plötsligt ett dån från himlen, som om en våldsam storm hade farit fram, och det uppfyllde hela huset där de satt.

3. Och tungor som av eld visade sig för dem, vilka fördelade sig och satte sig på var och en av dem.

Matt. 3:11. Mark. 1:8. Luk. 3:16. Apg. 1:5, 8.

4. Och de blev alla uppfyllda av den Helige Ande och började tala med andra tungomål, allteftersom Anden ingav dem att tala.

Mark. 16:17. Apg. 1:8. Apg. 10:46.

5. I Jerusalem bodde det judar, gudfruktiga män från alla folkslag som finns under himlen.

6. Då nu detta dån hördes, samlades mycket folk och de blev alla bestörta, ty var och en hörde sitt eget språk talas av dem.

7. De blev häpna och förundrade sade de till varandra: Se, är inte alla dessa som talar, galiléer?

8. Hur kan då var och en höra sitt eget modersmål?

9. Parter och meder och elamiter och de som bor i Mesopotamien och i Judéen och Kappadocien, Pontus och Asien,

10. Frygien och Pamfylien, Egypten och Libyens landsändar vid Cyrene, och inflyttade främlingar från Rom,

11. judar och proselyter, kreter och araber. Vi hör dem alla på våra egna

språk tala om Guds underbara verk.
12. De blev alla häpnade och förvirrade, och den ene sade till den andre: Vad betyder detta?

13. Men andra drev med dem och sade: De är fulla av sött vin.

14. Då steg Petrus fram med de elva och höjde sin röst och talade till dem: Ni judiska män och alla ni, som bor i Jerusalem. Detta skall ni veta, och lyssna till mina ord:

15. Dessa är inte druckna som ni menar. Det är ju bara tredje* timmen på dagen. *Klockan nio på morgonen.

16. Utan detta är det som är sagt genom profeten Joel: Joel 2: 28.

17. Det skall ske i de yttersta dagarna, säger Gud: Jag skall utgjuta av min Ande över allt kött, och era söner och era döttrar skall profetera, och era ungdomar skall se syner, och era äldste skall drömma drömmar, Jes. 44:3. Sak. 12:10.
18. och över mina tjänare och över mina tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta av min Ande, och de skall profetera.

19. Jag skall låta under ske uppe på himlen och tecken nere på jorden: blod och eld och rökmoln. Joel 2:30.

20. Solen skall vändas i mörker, och månen i blod, förrän Herrens dag kommer, den stora och synliga.

21. Och det skall ske, att var och en som åkallar Herrens namn skall bli frälst. Joel 2: 32. Rom. 10:13.

22. Ni män av Israel! Hör dessa ord: Jesus från Nasaret, en man som inför er har blivit bekräftad av Gud genom kraftgärningar och under och tecken, som Gud gjorde genom honom bland er, som ni också själva vet. Apg. 10:38.

23. Honom som blev utlämnad åt er genom Guds bestämda rådslut och

försyn, har ni tagit och med laglösa händer korsfäst och dödadt.

24. Men honom har Gud uppväckt, efter att han hade löst honom ur dödens vånda, eftersom det inte var möjligt att han skulle behållas av döden.

Apg. 3:15, 4:10, 10:40, 13:30, 34.

25. David säger om honom: Jag har alltid haft Herren för mina ögon ty han är på min högra sida, för att jag inte skall vackla. Ps. 16:8.

26. Därför glädde sig mitt hjärta och min tunga fröjdade sig, och även mitt kött skall vila med en förhoppning.

27. Ty du skall inte lämna min själ åt dödsriket* och inte tillåta att din Helige ser förgängelsen.

*KXII: helvetet. Grekiska: Hades

28. Du har kungjort för mig livets vägar, du skall uppfylla mig med fröjd inför ditt ansikte.

29. Män och bröder. Man kan fritt säga till er om vår stamfader David, att han är både död och begraven. Och hans grav finns ibland oss än idag. 1 Kon. 2:10. Apg. 13:36.

30. Men eftersom han var en profet och visste att Gud hade lovat honom med ed, att ur en av hans efterkommande, enligt köttet, resa upp Kristus för att sitta på hans tron,

2 Sam. 7:12. Ps. 132:11.

31. förutsåg han och talade om Kristi uppståndelse: Hans själ skall inte lämnas åt dödsriket*, och hans kropp skall inte se förgängelsen.

*KXII: helvetet. Grekiska: Hades

Ps. 16:10. Apg. 13:35.

32. Denne Jesus har Gud uppväckt, det är vi alla vittnen till.

Apg. 10:40. Rom. 4:24, 8:11. 1 Kor. 6:14, 15:15. 2 Kor. 4:14. Gal. 1:1.

33. Sedan han nu genom Guds högra hand är upphöjd och har fått löfte av Fadern om den Helige Ande, har han

utgjutit detta som ni nu ser och hör.

34. Ty inte har David farit upp till himlen, men han säger själv: Herren sade till min Herre: Sätt dig på min högra sida, Ps. 110:1. I Kor. 15:25.

35. till dess jag har lagt dina fiender till en fotapall för dina fötter.

36. Så skall nu hela Israels hus säkert veta, att denne Jesus som ni har korsfäst, honom har Gud gjort både till Herre och till Kristus.

37. Då de hörde detta, fick de ett styng i hjärtat och de sade till Petrus och till de andra apostlarna: Män och bröder, vad skall vi göra? Hebr. 4:12.

38. Petrus sade till dem: Omvänd* er och låt var och en av er döpa sig i Jesu Kristi namn till syndernas förlåtelse och ni skall få den Helige Andes gåva.

*KXII: Gör bättring. Alt. övers.: gör sinnesändring, ångra er. Luk. 24:47.

39. Ty åt er är löftet givet och åt era barn och åt alla dem som är långt borta, så många som Herren vår Gud, skall kalla. I Mos. 17:7. Joh. 10:16.

40. Också med många andra ord vittnade och förmanade han dem, och sade: Låt er frälsas* från detta onda släkte. *KXII: hjälpa er.

41. De som då med glädje tog emot hans ord, lät döpa sig, och så ökades församlingen på den dagen med omkring tre tusen själar.

42. De höll fast vid apostlarnas lära och församlingsgemenskapen, brödsbrytelsen och bönerna.

43. Frukten kom över varje själ, och många under och tecken gjordes genom apostlarna.

44. Och alla de som trodde var tillsammans och hade allting gemensamt, Apg. 4:32.

45. sina jordegendomar och ägodelar sålde de och delade ut dem till alla, efter vad var och en behövde.

46. Och varje dag var de ständigt och endrånligt tillsammans i templet, och i hemmen bröt de bröd, och åt med fröjd och uppriktigt hjärta och lovade Gud. Apg. 20:7.

47. Och de hade gott anseende hos hela folket. Och Herren förökade var dag församlingen med dem som blev frälsta. Apg. 4:33.

3 Kapitlet

Petrus botar en lam, predikar om Kristus.

Petrus och Johannes gick tillsammans upp till templet vid bönestunden som hölls vid den nionde timmen.

2. Där bars en man fram, som hade varit lam allt ifrån moderlivet och som de varje dag satte vid den port i templet som hette Sköna porten, för att han skulle tigga allmosor* av dem som gick in i templet.

*barmhärtighetsgåva.

3. När han fick se Petrus och Johannes, då de skulle gå in i templet, bad han dem om en allmosa.

4. Då fäste Petrus och Johannes sina ögon på honom och sade: Se på oss.

5. Då såg han på dem, i förväntan att han skulle få något av dem.

6. Då sade Petrus: Silver och guld har jag inte, men det jag har det ger jag dig: I Jesu Kristi, nasaréens, namn: stå upp och gå!

7. Han tog honom vid högra handen och reste honom upp, och genast blev hans fötter och vrister stadiga.

8. Han hoppade upp, stod och bör-

jade gå och följde dem in i templet, gick, hoppade hit och dit och prisade Gud.

9. Allt folket såg honom gå omkring och lova Gud.

10. Och de kände igen honom och såg, att han var densamme som brukade sitta vid Sköna porten i templet för att tigga allmosor, och de uppfylldes av häpnad och förundran över det som hade skett med honom.

11. Då nu mannen, som hade varit lam och var helad, höll sig till Petrus och Johannes, sprang allt folket till dem i den pelargång, som kallas Salomos, och de var utom sig av häpnad.

1 Kon. 6:3. Apg. 5:12.

12. Då Petrus såg det, svarade han folket: Ni män av Israel, varför förundrar ni er över detta? Eller varför ser ni på oss, som om vi av vår egen kraft eller gudskraft hade åstadkommit, att denne kan gå?

13. Abrahams och Isaks och Jakobs Gud, våra fäders Gud, har förhärligat sin son Jesus, vilken ni har överlämnat och förnekat inför Pilatus, då han dömde att han skulle frigges.

2 Mos. 3:6. Luk. 23:16, 20, 21.

Joh. 19:12.

14. Men ni förnekade den Helige och Rättfärdige och begärde att en mördare skulle frigges åt er.

Matt. 21:20. Mark. 15:11.

Luk. 23:18. Joh. 18:40.

15. Livets furste dödade ni, men Gud har uppväckt honom från de döda, vilket vi är vittnen till.

Apg. 2:24, 32. Ef. 1:20.

16. Och genom tron på hans namn har denne som ni ser och känner, fått styrka av hans namn. Den tro som verkar genom Jesus har i allas er åsyn gett honom hans fulla hälsa.

Luk. 17:19.

17. Nu vet jag, bröder, att ni har gjort det av okunnighet liksom även era råds herrar.

18. Men Gud har på detta sätt låtit det gå i uppfyllelse som han förutsagt genom alla sina profeters mun, att Kristus skulle lida.

19. Så ändra därför ert sinne* och vänd om, så att era synder blir utplånade,

*KXII: bättra er. Alt. övers.: ångra er. 20. och för att tider av vederkvickelse skall komma från Herrens ansikte, när han sänder Jesus Kristus, den som tidigare var predikad för er.

21. Honom måste himlen ta emot till den tid då allt skall bli upprättat igen, som Gud har talat om genom alla sina heliga profeters mun från världens början.

22. Ty Mose har sagt till fäderna: En profet som är lik mig skall Herren er Gud låta träda fram åt er, en av era bröder. Lyssna till honom i allt vad han säger till er.

5 Mos. 18:15, 18. Apg. 7:37.

23. Och det skall ske att var och en själ som inte lyssnar till den profeten, skall utrotas ur folket.

24. Alla profeterna från Samuel och så många som därefter har talat, har också förkunnat dessa dagar.

25. Ni är barn av profeterna och av det förbund som Gud har gjort med våra fäder, då han sade till Abraham: I din säd skall alla släkten på jorden bli välsignade.

1 Mos. 12:3, 18:18, 22:18, 26:4. Gal. 3:8.

26. För er först och främst har Gud låtit sin son Jesus uppstå, och han har sänt honom till att välsigna er, genom att vända var och en bort från sin ondska.

Apg. 13:46.

4 Kapitlet

*Petrus och Johannes fängslas, förhöras och förbjuds att predika.
Församlingens bön och enighet.*

Medan de talade till folket, kom prästerna med tempelvaktens befälhavare och sadducéerna fram till dem.

2. Dessa tog illa vid sig att de under visade folket och förkunnade uppståndelsen från de döda genom Jesus.

Dan. 12:2.

3. Därför grep de dem och satte dem i häkte till följande dag, det var nämligen redan afton.

4. Men många av dem som hade hört ordet trodde, och männens antal uppgick till omkring fem tusen.

5. Nästa dag samlades Stora rådets medlemmar i Jerusalem, både äldste och skriftlärda,

6. bland dem var också Hannas, översteprästen, och Kaifas och Johannes och Alexander och så många som var av översteprästerlig släkt.

Luk. 3:2. Joh. 18:13.

7. De förde fram dem inför sig och förhörde dem: Med vilken makt eller i vilket namn har ni gjort detta?

8. Då sade Petrus full av den Helige Ande till dem: Ni folkets rådsherrar och äldste i Israel.

9. Om vi i dag döms för en god gärning mot en sjuk man och tillfrågas, hur denne har blivit helad,

10. så skall ni alla och hela Israels folk veta, att denne man nu står frisk framför er genom Jesu Kristi, nasaréens namn. Ni hade korsfäst honom, men Gud har uppväckt honom från de döda.

Apg. 17:31.

11. Han är den stenen som förkasta-

des av er byggnadsarbetare, men som har blivit hörnstenen.

Ps. 118:22. Jes. 28:16. Matt. 21:42. Mark. 12:10. Luk. 20:17. Rom. 9:33. 1 Petr. 2:6.

12. Hos ingen annan finns det frälsning, ty det finns inget annat namn under himlen, givet bland människor, genom vilket vi kan bli frälsta.

Matt. 1:21.

13. När de såg sådan frimodighet hos Petrus och Johannes och märkte, att de var olärda och obildade förundrade de sig. Men de kände igen att de hade varit tillsammans med Jesus.

14. Och när de såg mannen som hade blivit botad, stå bredvid dem, kunde de ingenting säga emot.

15. Men de befallde dem att gå ut från Rådet och överlade sedan med varandra.

16. De sade: Vad skall vi göra med dessa män? Att ett märkligt tecken har skett genom dem, är uppenbart för alla som bor i Jerusalem, och vi kan inte förneka det.

17. Men för att det inte skall komma vidare ut bland folket, skall vi strängt förbjuda dem att hädanefter tala i det namnet till någon människa.

18. Och de kallade in dem och förbjöd dem helt och hållet att tala eller lära i Jesu namn.

Apg. 5:28.

19. Då svarade Petrus och Johannes och sade till dem: Om det är rätt inför Gud, att vi hör mer på er än på Gud, det får ni själva döma.

20. Men vi kan inte tuga om det vi har sett och hört.

21. Då hotade de dem ytterligare och lät dem gå. Ty de kunde inte, på grund av folket, komma på något sätt att straffa dem, eftersom alla prisade Gud för det som hade skett.

22. För mannen som genom detta

tecken hade blivit frisk var över fyrtio år.

23. Sedan man hade släppt dem, kom de till sina egna och berättade för dem allt det överstepräster och de äldste hade sagt till dem.

24. Då de hörde det, lyfte de endröktigt upp sina röster till Gud och sade: Herre, du är Gud, som har gjort himmel och jord, havet och allt det som är i dem.

25. Du har sagt genom din tjänare Davids mun: Varför rasade hedningarna och varför tänkte folken fåfänglighet? Ps. 2:1.

26. Jordens kungar trädde fram och furstarna församlade sig mot Herren och mot hans Smorde*. *Kristus.

27. Ja, sannerligen församlade sig både Herodes och Pontius Pilatus tillsammans med hedningarna och Israels folk mot din helige son Jesus, den du har smort,

28. till att utföra vad din hand och ditt rådslut förut hade bestämt skulle ske.

29. Och nu Herre, se till deras hot och ge dina tjänare all frimodighet, så att de må tala ditt ord,

30. genom att du sträcker ut din hand till att bota sjuka, och till att låta tecken och under ske genom din helige sons, Jesu namn.

31. När de hade bett skakades platsen där de var församlade, och de blev alla uppfyllda av den Helige Ande och talade Guds ord med frimodighet.

Apg. 2:47.

32. Skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ, och ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allt gemensamt. Apg. 2:44.

33. Apostlarna frambar med stor kraft vittnesbördet om Herrens, Jesu

uppståndelse, och stor nåd var över dem alla.

34. Och det var ingen som led någon nöd bland dem, ty alla som ägde åkrar eller hus, sålde dem och bar fram betalningen för det som de hade sålt 35. och lade den för apostlarnas fötter, och man delade ut åt var och en efter vad han behövde.

36. Och Joses, som av apostlarna också kallades Barnabas (det betyder tröstens son), en levit bördig från Cypern,

37. också han hade en åker, som han sålde och bar fram pengarna och lade dem inför apostlarnas fötter.

5 Kapitlet

Ananias och hans hustrus bedrägeri och död. Apostlarna fångslas och befrias av en Herrens ängel. Gamaliels råd.

Men en man vid namn Ananias och hans hustru Safira sålde sin egendom,

2. och han tog med sin hustrus vetenskap undan något av betalningen, och en del bar han fram och lade för apostlarnas fötter.

3. Då sade Petrus: Ananias, varför har Satan uppfyllt ditt hjärta, så att du skulle ljuga för den Helige Ande och ta undan något av betalningen för åkern?

4. Du hade väl kunnat behålla det då du hade det kvar, och då det var sålt var det också ditt. Hur har du kunnat låta något sådant uppstå i ditt hjärta? Du har inte ljugit för människor, utan för Gud.

5. Då Ananias hörde dessa ord, föll han ner och gav upp andan. Och stor

fruktan kom över alla dem som hörde detta.

6. De yngre männen stod upp, svepte in honom, bar bort och begravde honom.

7. Omkring tre timmar därefter kom också hans hustru in, utan att veta vad som hade skett.

8. Då sade Petrus till henne: Säg mig, har ni sålt åkern för så mycket? Hon svarade: Ja, för så mycket.

9. Då sade Petrus till henne: Varför var ni överens om att ni skulle fresta Herrens Ande? Se, deras fötter, som har begravt din man hörs utanför dörren, och de skall också bära ut dig.

10. Strax föll hon ner vid hans fötter och gav upp andan. När de unga männen kom in, fann de henne död, och de bar ut henne och begravde henne bredvid hennes man.

11. Och en stor fruktan kom över hela församlingen och över alla dem som hörde detta.

12. Genom apostlarnas händer gjordes många tecken och under bland folket, och de var endräktigt tillsammans i Salomos pelargång.

13. Ingen av de andra vågade ansluta sig till dem, men folket uppskattade dem mycket.

14. Allt flera kom till tro på Herren, skaror av både män och kvinnor,

15. så att de bar ut de sjuka på gatorna, och lade dem i sängar och på bårar, för att då Petrus kom gående, åtminstone hans skugga skulle falla på någon av dem.

16. Även från städerna runt omkring kom en mängd folk till Jerusalem och förde dit sjuka och dem som plågades av orena andar, och de blev alla helade.

17. Då stod översteprästen upp, och

alla de som var med honom som tillhörde sadducéernas parti, och blev fyllda av nit

18. och grep apostlarna och satte dem i allmänt fängelse.

19. Men en Herrens ängel öppnade om natten fängelsets portar och förde ut dem och sade:

20. Gå iväg och träd upp i templet och tala till folket alla de ord som hör till detta livet.

21. Då de hade hört detta, gick de tidigt på morgonen in i templet och började undervisa. Då kom översteprästen och de som var med honom och kallade samman Rådet och alla de äldste ibland Israels barn, och sände bud till fängelset för att hämta dem.

22. Men då tjänarna kom dit, fann de dem inte i fängelset. De återvände och berättade detta,

23. och sade: Fängelset fann vi ordentligt låst och vakterna stod utanför dörarna, men då vi låste upp dörarna, fann vi ingen därinne.

24. Då översteprästen och tempelvaktens befälhavare och de andra översteprästerna hörde dessa ord, blev de villrådiga och frågade vad detta skulle betyda.

25. Då kom en och berättade för dem: Se, de män, som ni har satt i fängelset, de står nu i templet och undervisar folket.

26. Då gick befälhavaren med tjänarna och hämtade dem, dock utan våld, ty de fruktade att de skulle bli stenade av folket.

27. När de hade hämtat dem dit, förde de dem fram inför Rådet. Översteprästen frågade dem,

28. och sade: Har vi inte allvarligen

förbjudit er att undervisa i det namnet? Och se, ni har uppfyllt Jerusalem med er lära och ni vill dra över oss denne mannens blod. Apg. 4:18.

29. Då svarade Petrus och apostlarna och sade: Man måste lyda Gud mer än människor. Apg. 4:19.

30. Våra fäders Gud har uppväckt Jesus, som ni hade hängt upp på trä och dödat. Apg. 2:24, 3:15.

31. Honom har Gud med sin högra hand upphöjt till hövding och fräl-sare, för att ge Israel omvändelse* och syndernas förlåtelse.

*KKII: bättring. Alt. övers.: sinnesändring, ånger. Luk. 24:47. Hebr. 2:10.

32. Vi är hans vittnen till detta, och likaså den Helige Ande, som Gud har gett dem som lyder honom.

Joh. 15:26-27.

33. Då de hörde detta, blev de ursinniga och började rådslå om att döda dem.

34. Då stod en farisé upp i Rådet, en laglärare vid namn Gamaliel, som var mycket aktad av allt folket, och befallde att man för en kort stund skulle föra ut apostlarna. Apg. 22:3.

35. Sedan sade han till dem: Ni män av Israel, se er för vad ni gör med dessa män.

36. För en tid sedan uppträdde Teudas, och sade sig vara något, och till honom slöt sig ett antal av omkring fyrahundra män. Och han blev ihjälslagen, och alla de som trodde honom förskingrades och blev till intet. Apg. 21:38.

37. Efter honom uppträdde Judas från Galiléen, i de dagar då skattskrivningen skedde. Han förledde mycket folk till att avfalla och följa honom. Också han förgicks och alla

de som hade lytt honom blev förskingrade.

38. Och nu säger jag er: Befatta er inte med dessa män, utan låt dem vara. Ty är detta rådslag eller verk av människor, så skall det bli om intet,

39. men är det av Gud, så kan ni inte slå ner det. Se till att ni inte må befinnas strida emot Gud.

40. De blev övertygade av honom och kallade in apostlarna, lät prygla dem och förbjöd dem att tala i Jesu namn och lät dem gå.

41. De gick från Rådet, glada över att de var värdiga att lida vanära för hans namns skull.

Matt. 5:10-12. Rom. 5:3.

42. Och de upphörde inte att varje dag i templet och i husen, undervisa och predika evangelium om Jesus Kristus.

6 Kapitlet

Sju män utses att ha hand om den dagliga utdelningen. Stefanus anklagas.

I dessa dagar, då lärjungarnas antal förökades, började de grekiska judarna klaga emot de infödda hebréerna över att deras änkor blev förbisedda vid den dagliga utdelningen.

2. Då kallade de tolv hela skaran av lärjungar tillsammans och sade: Det är inte riktigt att vi försummar Guds ord för att tjäna vid borden.

3. Därför, bröder, utse bland er sju män som har gott vittnesbörd om sig och är fulla av den Helige Ande och visdom, som vi kan ge denna uppgift åt.

4. Då kan vi helt ägna oss åt bönen och åt ordets tjänst.

5. Det talet behagade hela skaran, och de valde Stefanus, som var en man full av tro och den Helige Ande, och Filippus, Prokorus, Nikanor, Timon, Parmenas och Nikolaus, som var en proselyt från Antiokia. Apg. 8:26, 21:8.

6. Dem lät de träda fram för apostlarna. Och de bad och lade händerna på dem.

7. Guds ord hade framgång, och lärjungarnas antal förökades mycket i Jerusalem, och en stor mängd av prästerna blev tron lydiga.

8. Och Stefanus, som var full av tro och kraft, gjorde stora under och tecken bland folket.

9. Men av den synagoga, som kallades: De frigivnas och cyrenéernas och alexandrinernas synagoga, och av dem som var från Cilicien och Asien, steg några upp för att diskutera med Stefanus.

10. Men de förmådde inte stå emot den visdom och den Ande med vilken han talade.

11. Då skaffade de några män, som skulle säga: Vi har hört honom tala hädiska ord mot Mose och mot Gud.

12. De eggade upp folket och de äldste och de skriftlärde, och de tog fast honom och förde honom inför Rådet.

13. Där förde de fram falska vittnen, vilka sade: Denne man upphör inte att tala hädiska ord mot denna heliga plats och mot lagen.

14. Ty vi hörde honom säga: Jesus från Nasaret, skall förstöra denna plats och skall förändra de stadgar som Mose har gett oss.

15. Alla de som satt i Rådet fäste sina ögon på honom, och såg att hans ansikte var som en ängels ansikte.

7 Kapitlet

Stefanus tal inför rådet och hans martyrdöd.

Då sade översteprästen: Stämmer detta?

2. Då sade han: Ni män, bröder och fäder, hör på mig. Härlighetens Gud visade sig för vår fader Abraham, medan han var i Mesopotamien, innan han bosatte sig i Haran, 3. och sade till honom: Gå ut ur ditt land och ifrån din släkt, och kom till det land som jag vill visa dig.

1 Mos. 12:1.

4. Då gick han ut ur kaldéernas land och bosatte sig i Haran, och då hans fader var död, lät han honom flytta därifrån till det land, där ni nu bor.

1 Mos. 11:31, 12:7.

5. Han gav honom ingen arvedel däri, inte ens en fotsbredd. Men han lovade att ge det till besittning åt honom och åt hans säd efter honom. Detta var på den tid då han ännu inte hade barn.

6. Gud sade: Din säd skall bli främmlingar i ett främmande land, och man skall göra dem till slavar och förtrycka dem i fyrahundra år.

1 Mos. 15:13.

7. Men det folk, som de blir slavar åt, skall jag döma, sade Gud, och därefter skall de gå ut därifrån och tjäna mig på denna plats.

2 Mos. 3:12.

8. Och han gav honom omskärelsens förbund. Och han födde Isak och omskar honom på åttonde dagen, och Isak födde Jakob, och Jakob födde de tolv patriarkerna.

1 Mos. 17:9, 12, 21:2, 25:24, 29:32, 30:5, 35:23.

9. I sin avundsjuka sålde patriarkerna Josef till Egypten. Men Gud var med honom,

1 Mos. 37:28.

10. och han hjälpte honom ut ur alla hans bedrövelser och gav honom nåd och visdom inför Faraos, kungen i Egypten som satte honom att styra över Egypten och över hela sitt hus.

¹ Mos. 41:40-41.

11. Så kom hunger över hela Egypten och Kanaans land och stor nöd, och våra fäder fann ingenting att äta.

¹ Mos. 41:54.

12. Men då Jakob hörde att säd fanns i Egypten, sände han våra fäder dit första gången.

¹ Mos. 42:1.

13. Då han för andra gången sände dem dit, blev Josef igenkänd av sina bröder och Faraos fick kunskap om Josefs släkt.

¹ Mos. 45:4, 16.

14. Då sände Josef och kallade sin far Jakob till sig och hela sin släkt, sjuttiofem själar.

¹ Mos. 46:6, 27.

15. Och Jakob for ner till Egypten, och han dog, han och våra fäder.

¹ Mos. 49:33.

16. Och de blev förda till Sikem och lades i den grav, som Abraham hade köpt för en summa pengar av Emmors barn i Sikem.

¹ Mos. 47:30, 50:13, 33:19. Jos. 24:32.

17. När tiden närmade sig för det löfte som Gud med ed hade gett Abraham, förökades folket och blev talrikt i Egypten,

¹ Mos. 13:16, 15:5, 22:17. 2 Mos. 1:7.

18. till dess där uppstod en annan kung, som inte visste av Josef.

² Mos. 1:8.

19. Han brukade list mot vårt folk och behandlade våra fäder illa, så att de måste sätta ut sina nyfödda, för att de inte skulle förbli vid liv.

² Mos. 1:10-11, 22.

20. Vid samma tid blev Mose född och han var behaglig inför Gud, och blev fostrad i sin fars hus i tre månader.

² Mos. 2:2. Hebr. 11:23.

21. Då han sedan blev utsatt, tog Faraos dotter upp honom och lät uppfostra honom som sin egen son.

² Mos. 2:3f.

22. Och Mose blev lärd i all den visdom, som egyptierna hade och var mäktig i ord och gärningar.

23. Men då han blev fyrtio år gammal, blev det lagt på hans hjärta att han ville besöka sina bröder, Israels barn.

24. Då han såg en av dem lida orätt, hjälpte han honom och hämnades den misshandlade, och slog ihjäl egyptiern.

² Mos. 2:11.

25. Han trodde att hans bröder skulle förstå, att Gud genom hans hand skulle frälsa dem, men de förstod det inte.

26. Dagen därefter var han åter ibland dem, där de tvistade och ville förlika dem, och sade: Ni män, ni är ju bröder, varför gör ni varandra orätt?

² Mos. 2:13.

27. Men den som gjorde orätt mot sin nästa stötte bort honom, och sade: Vem har satt dig till hövding och domare över oss?

28. Inte vill du väl slå ihjäl mig, som du i går slog ihjäl egyptiern?

29. För dessa ords skull flydde Mose och blev en främling i Midjans land, där han födde två söner.

30. Efter fyrtio år visade sig en Herrens ängel för honom i lågan från en brinnande buske i öknen, vid berget Sinai.

² Mos. 3:2.

31. Då Mose såg det, förundrade han sig över synen, och då han gick fram för att se vad det var, kom Herrens röst till honom:

32. Jag är dina fäders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud. Då

blev Mose förfärad och vågade inte se dit.

33. Då sade Herren till honom: Ta dina skor av dina fötter, ty platsen som du står på är helig mark.

34. Jag har sett mitt folks betryck i Egypten, deras suckan har jag hört och jag har stigit ner för att befria dem. Kom nu, jag vill sända dig till Egypten.

2 Mos. 3:7-8, 10.

35. Denne Mose som de förnekade när de sade: Vem gjorde dig till hövding och domare? Honom sände Gud till att vara en hövding och en förlossare genom ängels hand, som visade sig för honom i busken.

36. Han förde dem ut, och gjorde under och tecken i Egypten och i Röda havet och i öknen i fyrtio år.

2 Mos. 7:3, 10, 16:1.

37. Det var samme Mose som sade till Israels barn: En profet lik mig skall Herren er Gud låta uppväcka åt er av era bröder, honom skall ni höra på.

5 Mos. 18:15, 18. Apg. 3:22.

38. Det var han som i församlingen i öknen var hos ängeln, som talade med honom på Sinai berg och med våra fäder, och han fick levande ord för att ge åt oss.

2 Mos. 19:3, 20.

39. Våra fäder ville inte lyda honom, utan stötte honom ifrån sig och vände sina hjärtan mot Egypten,

40. och sade till Aron: Gör oss gudar, som kan gå framför oss. Ty vi vet inte vad som har hänt denne Mose, som har fört oss ut ur Egyptens land.

2 Mos. 32:1.

41. Och de gjorde en kalv under de dagarna och frambar offer till avguden och fröjdade sig över sina händers verk.

1 Kor. 10:7.

42. Då vände sig Gud bort och över-

lämnade dem till att dyrka himlens härskara, som det är skrivet i profeternas bok: Frambar ni väl åt mig slaktoffer och spisoffer under de fyrtio åren i öknen, ni av Israels hus?

Jer. 19:13. Amos 5: 25.

43. Ni bar Moloks tabernakel* och er gud Remfans stjärna, de bilder som ni hade gjort för att tillbe. Därför skall jag fördriva er bortom Babylon.

*täkt, boning.

44. I öknen hade våra förfäder vittnesbördets tabernakel, sådant som han som talade med Mose hade förordnat att denne skulle göra det, efter den förebild som han hade sett.

2 Mos. 25:40. Hebr. 8:5.

45. Detta övertog också våra fäder och förde med Josua in i det land som hedningarna hade, vilka Gud fördrev för våra fäders ansikte, intill Davids tid.

Jos. 3:14.

46. Han fann nåd inför Gud, och bad att han skulle finna ett tabernakel* åt Jakobs Gud.

*täkt, boning.

2 Sam. 7:2. 1 Krön. 17:1. Ps. 132:4-5.

47. Men Salomo byggde honom ett hus.

1 Kon. 6:1, 8:13, 19.

48. Dock, den allra Högste bor inte i tempel som är gjorda med händer, som profeten säger:

1 Kon. 8:27. Jes. 66:1. Apg. 17:24.

49. Himlen är min tron, och jorden är min fotapall. Vad för ett hus vill ni då bygga åt mig, säger Herren, eller vad för en plats, där jag kan vila?

50. Har inte min hand gjort allt detta? 51. Ni hårdnackade och oomskurna till hjärta och öron! Ni står alltid emot den Helige Ande, ni liksom era fäder.

Jer. 6:10, 9:25. Jes. 63:10. Hes. 44:9.

52. Vilken av profeterna har inte era fäder förföljt? De har dräpt dem som förkunnade den Rättfärdiges tillkom-

melse, villkens förrädare och mördare ni nu har blivit,

¹ Kon. 19:10. Matt. 23:29-32. Apg. 3:14.

53. ni, som har fått lagen genom änglars försorg, men inte har hållit den.

² Mos. 19:3. Gal. 3:19.

54. När de hörde de orden, skar det i deras hjärtan och de bet ihop tänkarna mot honom.

55. Men han, full av den Helige Ande, såg upp mot himlen och fick se Guds härlighet och Jesus stå på Guds högra sida,

56. och han sade: Se, jag ser himlen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida.

57. Då ropade de med hög röst, höll för sina öron och stormade alla på en gång mot honom

58. och drev ut honom ur staden och stenade honom. Vittnena lade av sina kläder vid en ung mans fötter, som hette Saulus.

⁵ Mos. 17:7. Apg. 9:1, 22:20.

59. De stenade Stefanus, som åkallade och sade: Herre Jesus, tag emot min ande.

60. Och så böjde han sina knän och ropade med hög röst: Herre, tillräkna dem inte denna synd. Och när han hade sagt detta, avsomnade han.

Matt. 5:44. Luk. 6:27.

8 Kapitlet

De troende i Jerusalem förföljs och förskingras. Samariternas omvändelse. Trollkarlen Simon. Filippus döper den etiopiske hovmannen.

Saulus samtyckte till att man dödade honom. Samma dag utbröt en stor förföljelse mot församlingen i Jerusalem, och alla utom apostlarna

blev förskingrade över Judéens och Samariens landsbygd. ^{Apg. 22: 20.}

2. Några gudfruktiga män begravde Stefanus och höll en stor dödsklanen över honom.

3. Men Saulus försökte utplåna församlingen. Han gick omkring i husen och drog fram män och kvinnor och lät sätta dem i fängelse.

^{Apg. 22:4, 19, 26:10-11.}

4. Men de som var förskingrade gick omkring och predikade ordet.

5. Filippus kom ner till en stad i Samarien och predikade Kristus för dem.

6. Och folket gav endräktigt akt på det som Filippus talade, när de hörde och såg de tecken han gjorde.

7. Ty från många som var besatta, for de orena andarna ut under höga rop, och många lama och krymplingar blev friska.

8. Och i den staden blev det stor glädje.

9. Men där fanns en man som hette Simon, som sade sig vara något stort. Han hade utövat trolldom i staden, och hade slagit det samaritiska folket med häpnad*.

*KXII: förvillan.

10. Alla höll sig till honom, både stora och små, och sade: Denne är Guds stora kraft.

11. Och de höll sig till honom, därför att han i ganska lång tid hade slagit dem med häpnad* genom sina trolldomskonster.

*KXII: förvillan

12. Men när de nu trodde Filippus som predikade evangelium om Guds rike och om Jesu Kristi namn, lät de döpa sig, både män och kvinnor.

13. Då trodde även Simon själv, och när han var döpt, höll han sig stadigt till Filippus. Och då han såg sådana

tecken och kraftgärningar ske, blev han mycket förvånad.

14. Då nu apostlarna som var i Jerusalem fick höra att Samarien hade tagit emot Guds ord, sände de Petrus och Johannes till dem.

15. När de kom dit ner, bad de för dem att de skulle få den Helige Ande,

16. ty han hade ännu inte fallit på någon av dem, utan de var endast döpta i Herrens Jesu namn.

17. Då lade de händerna på dem, och de fick den Helige Ande.

18. När Simon såg, att den Helige Ande gavs därigenom att apostlarna lade händerna på dem, bjöd han dem pengar,

19. och sade: Ge också mig den makten att var och en som jag lägger händerna på, får den Helige Ande.

20. Då sade Petrus till honom: Fördömd vare du med dina pengar, eftersom du menar att Guds gåva kan fås för pengar.

21. Du har varken del eller lott i detta ord, eftersom ditt hjärta inte är rätt inför Gud.

22. Omvänd* dig därför från din ondskan och be till Gud att det du tänkt i ditt hjärta må, om möjligt, bli dig förlåtet.

*KXII: Bättra dig.

Alt. övers.: gör sinnesändring, ångra dig.

23. Ty jag ser att du är full av bitter galla och bunden i orättfärdighetens boja.

24. Då svarade Simon och sade: Be ni till Herren för mig, så att ingenting av det ni har sagt skall hända med mig.

25. Och sedan de hade framburit sitt vittnesbörd och talat Herrens ord, vände de tillbaka till Jerusalem och predikade evangelium i många byar i Samarien.

26. Men en Herrens ängel talade till Filippus och sade: Stå upp och gå söderut på den väg, som leder ner från Jerusalem till Gasa. Den är öde.

27. Så stod han upp och gick. Och se, en etiopisk man, en hovman och mäktig herre hos drottning Kandace i Etiopien, vilken hon hade satt över hela sin skattkammare, hade kommit till Jerusalem för att tillbe där.

28. Han var nu på hemväg och satt i sin vagn och läste profeten Jesaja.

29. Då sade Anden till Filippus: Gå fram och håll dig intill denna vagn.

30. Då sprang Filippus fram och hörde honom läsa profeten Jesaja, och frågade: Förstår du vad du läser?

31. Då sade han: Hur skulle jag kunna förstå det, utan att någon vägleder mig? Och han bad Filippus att stiga upp och sätta sig bredvid honom.

32. Och det ställe i skriften, som han läste var detta: Som ett får fördes han bort till att slaktas och liksom ett lamm är tyst inför honom som klipper det, så öppnade han inte sin mun.

Jes. 53:7.

33. Genom hans förnedring blev hans dom borttagen, och vem kan beskriva hans släkte? Ty hans liv togs bort från jorden.

34. Hovmannen frågade Filippus och sade: Jag ber dig: om vem säger profeten detta, om sig själv eller om någon annan?

35. Då öppnade Filippus sin mun och började utifrån detta skriftens ord predika evangelium om Jesus för honom.

36. Och medan de färdades vägen fram, kom de till ett vatten. Då sade hovmannen: Se, här är vatten. Vad hindrar att jag döps?

37. Då sade Filippus: Om du tror av hela ditt hjärta, så må det ske. Han svarade och sade: Jag tror att Jesus Kristus är Guds son.

38. Och han lät vagnen stanna och de steg ner i vattnet, både Filippus och hovmannen och han döpte honom.

39. När de hade stigit upp ur vattnet, ryckte Herrens Ande bort Filippus, och hovmannen såg honom inte mer, utan fortsatte glad sin resa.

40. Filippus blev funnen i Asdod, och han vandrade omkring och predikade evangelium i alla städer, till dess han kom till Cesarea.

9 Kapitlet

Saulus omvändelse. Petrus botar Eneas och uppväcker Tabita.

Men Saulus som fortfarande andades hot och mordlust mot Herrens lärjungar, gick till översteprästen

Apg. 7:58, 8:1, 3, 26:10.
Gal. 1:13. 1 Tim. 1:13.

2. och bad honom om brev till synagogorna i Damaskus, så att om han fann några som var på den vägen, män eller kvinnor, skulle han kunna föra dem bundna till Jerusalem.

Apg. 22:5, 26:12.

3. Men när han var på vägen och närmade sig Damaskus, hände det sig att ett ljussken från himlen plötsligt kringstrålade honom.

Apg. 22:6.

4. Och han föll ner till jorden och hörde en röst, som sade till honom: Saul, Saul, varför förföljer du mig?

5. Då sade han: Vem är du, Herre? Herren svarade: Jag är Jesus, den du förföljer, det är svårt för dig att spjärna mot udden.

6. Skälvande och med förvåning sade han: Herre, vad vill du att jag skall göra? Herren sade till honom: Stå upp och gå in i staden, så skall det bli sagt till dig vad du skall göra.

7. De män som var i sällskap med honom stod mållösa, för de hörde väl rösten, men såg ingen. Apg. 22:9, 26:13.

8. Då reste sig Saulus upp från jorden, och då han öppnade sina ögon såg han ingen, utan de tog honom vid handen och ledde honom in i Damaskus.

9. Han var där i tre dagar utan att se, och han varken åt eller drack.

10. Så var i Damaskus en lärjunge, som hette Ananias. Till honom sade Herren i en syn: Ananias! Och han svarade: Herre, här är jag.

11. Herren sade till honom: Stå upp och gå till den gata, som kallas Raka gatan och fråga i Judas hus efter en man, som heter Saulus från Tarsus. Ty se, han ber.

12. Han har i en syn sett en man, som heter Ananias komma in och lägga handen på honom, för att han skulle få sin syn igen.

13. Då svarade Ananias: Herre, jag har av många hört om den mannen, hur mycket ont han har gjort mot dina heliga i Jerusalem.

14. Och här har han nu med sig fullmakt från översteprästerna att fångsla alla dem som åkallar ditt namn.

15. Men Herren sade till honom: Gå, ty han är mitt utvalda redskap att bära fram mitt namn inför hedningar och inför kungar och inför Israels barn.

16. Jag skall visa honom, hur mycket han skall lida för mitt namns skull.

17. Och Ananias gick iväg och kom

in i huset, och han lade sina händer på honom och sade: Saul, käre bror, Herren Jesus som visade sig för dig på vägen där du kom, har sänt mig, för att du skall få din syn tillbaka och bli uppfylld med den Helige Ande.

18. Strax föll det såsom fjäll från hans ögon, och han fick sin syn tillbaka, och han stod upp och lät döpa sig.

19. Och när han hade fått mat fick han nya krafter. Därefter var Saulus några dagar tillsammans med lärjungarna i Damaskus.

20. Han började genast predika i synagogorna att Kristus är Guds Son.

21. Alla som hörde honom förundrade sig och sade: Var det inte han som i Jerusalem förgjorde alla dem som åkallade det namnet? Och hade han inte kommit hit för att föra sådana bundna till överstepräster?

Apg. 26:9-11.

22. Men Saulus uppträdde med allt större kraft och förbryllade de judar som bodde i Damaskus, när han bevisade att Jesus var Kristus.

23. Efter att många dagar förflutit rådslog judarna med varandra om att döda honom,

24. men Saulus fick kännedom om deras planer. De höll vakt vid portarna dag och natt, för att de skulle kunna döda honom. 2 Kor. 11:32.

25. Men om natten tog lärjungarna honom och släppte ut honom över muren genom att sänka ner honom i en korg.

26. När Saulus kom till Jerusalem försökte han ansluta sig till lärjungarna, men de var alla rädda för honom, ty de trodde inte att han hade blivit en lärjunge. Gal. 1:18.

27. Men Barnabas tog sig an honom

och förde honom till apostlarna och berättade för dem hur han på vägen hade sett Herren, och att han hade talat med honom och hur han i Damaskus frimodigt hade predikat i Jesu namn.

28. I Jerusalem gick han sedan in och ut bland dem och talade frimodigt i Herrens Jesu namn.

29. Han talade och diskuterade även med de grekiska judarna, men de försökte döda honom.

30. Då bröderna fick veta detta, förde de honom ner till Cesarea och sände honom därifrån till Tarsus.

31. Så hade nu församlingarna frid i hela Judéen och Galiléen och Samarien och de blev uppbyggda och vandrade i Herrens fruktan och växte till genom den Helige Andes tröst.

32. Så hände sig då Petrus vandrade omkring bland dem alla, att han också kom till de heliga som bodde i Lydda.

33. Där fann han en man, som hette Eneas, som nu i åtta år hade legat till sängs eftersom han var lam.

34. Petrus sade till honom: Eneas, Jesus Kristus botar dig. Stå upp och lägg ihop din bädd! Och genast stod han upp.

35. Och alla som bodde i Lydda och i Saron, såg honom och de omvände sig till Herren.

36. I Joppe fanns en kvinnlig lärjunge, som hette Tabita, det betyder Dorcas*. Hon var rik på goda gärningar och allmosor** som hon delade ut.

*hjört. **barmhärtighetsgåvor.

37. Så hände sig i de dagarna, att hon blev sjuk och dog. Man tvättade henne och lade henne i en sal i övre våningen.

38. Eftersom Lydda låg nära Joppe, och lärjungarna hörde att Petrus var där, sände de två män till honom och bad att han utan dröjsmål skulle komma till dem.

39. Då gick Petrus med dem, och när han kom dit, förde de honom upp i salen, och alla änkor ställde sig omkring honom gråtande, och visade honom de livklädnader och mantlar som Dorkas hade gjort, medan hon var bland dem.

40. Då drev Petrus ut dem alla och föll ner på sina knän och bad. Sedan vände han sig till den döda och sade: Tabita, stå upp. Då öppnade hon sina ögon, och när hon fick se Petrus, satte hon sig upp.

41. Han räckte henne handen och reste henne upp och kallade in de heliga och änkor och ställde henne fram för dem levande.

42. Detta blev känt över hela Joppe, och många kom till tro på Herren.

43. Så begav det sig, att han blev kvar ganska många dagar i Joppe hos en lädermakare, vid namn Simon.

10 Kapitlet

Kornelius syn. Petrus syn och hans predikan. Kornelius och andra hedningar blir döpta.

I Cesarea fanns en man som hette Kornelius, som var en officer vid den truppavdelning som kallades den italiska.

2. Han var en from man som fruktade Gud, tillsammans med allt sitt hus, och gav folket många allmosor* och bad alltid till Gud. *Se Apg. 9:36.

3. En dag omkring nionde* timmen

på dagen såg han tydligt i en syn hur en Guds ängel kom in till honom och sade: Kornelius! *Kl. 15.00.

4. Han såg förskräckt på ängeln och sade: Vad är det Herre? Då sade ängeln till honom: Dina böner och dina allmosor har stigit upp till Gud och är där i äminnelse.

5. Så sänd nu några män till Joppe och låt hämta Simon, som också kallas Petrus.

6. Han gästar hos en viss Simon, en lädermakare, som har ett hus vid havet. Han skall säga till dig vad du skall göra.

7. När ängeln som talat med Kornelius hade gått bort, kallade han till sig två av sina tjänare och en gudfruktig soldat av dem som alltid stod i hans tjänst,

8. och berättade alltsammans för dem och sände dem till Joppe.

9. Dagen därefter, då dessa var på vägen och närmade sig staden, gick Petrus vid sjätte* timmen upp på taket för att be. *Kl. 12.00.

10. Och han blev hungrig och ville ha något att äta. Medan de tillredde maten, kom han i hänryckning.

11. Han såg himlen öppen och ett fat komma ner till honom. Det liknade ett stort linnekläde, som var hopbundet i alla fyra hörnen och sänktes ner på jorden.

12. I det fanns alla slags fyrfota djur på jorden och vilddjur och krälände djur och himlens fåglar.

13. Och en röst kom till honom: Stå upp Petrus, slakta och ät.

14. Då sade Petrus: Nej, nej, Herre, ty jag har aldrig ätit något oheligt eller orent.

15. Åter, för andra gången, kom en

röst till honom: Det Gud har gjort rent, det skall du inte hålla för oheligt.

16. Detta skedde tre gånger, sedan togs fatet upp till himlen igen.

17. Då Petrus inom sig själv undrade vad den syn som han hade sett kunde betyda, se, då hade männen som var sända från Kornelius, frågat sig fram till Simons hus och stod vid porten.

18. De kallade på någon och frågade, om Simon, som också kallades Petrus, gästade där.

19. Medan Petrus tänkte på synen, sade Anden till honom: Se, här är tre män, som söker dig,

20. så stå nu upp, och stig ner och gå med dem utan att tveka, ty jag har sänt dem.

Apg. 15:7.

21. Då steg Petrus ner till männen som var sända från Kornelius till honom, och sade: Se, jag är den som ni söker, av vilken orsak har ni kommit?

22. De svarade: Kornelius, en officer som är en rättfärdig och gudfruktig man och har gott vittnesbörd av hela det judiska folket, har fått befallning av en helig ängel att kalla dig till sitt hus och höra ord från dig.

23. Då bjöd han in dem och gav dem husrum. Dagen därefter gick Petrus med dem, och några av bröderna i Joppe följde med honom.

24. Nästa dag kom de fram till Cesa-rea. Kornelius väntade på dem och hade kallat samman sina släktingar och närmaste vänner.

25. När Petrus skulle gå in, gick Kornelius emot honom och föll ner för hans fötter och tillbad honom.

26. Men Petrus reste upp honom, och sade: Stå upp, jag är också en människa.

27. Medan han talade med honom,

gick han in och fann många församlade där.

28. Han sade till dem: Ni vet att det inte är tillåtet för en judisk man att umgås med eller besöka någon som tillhör ett annat folk. Men Gud har lärt mig att inte betrakta någon människa för ohelig eller oren. Joh. 4:9.

29. Därför kom jag också utan invändningar, när jag blev kallad, och nu frågar jag er: Av vilken orsak har ni kallat mig?

30. Då sade Kornelius: För fyra dagar sedan, just vid denna timme, fastade jag och bad i mitt hus vid nionde* timmen, och se, då stod en man i skinande kläder framför mig.

*Kl. 15.00.

31. Han sade: Kornelius, din bön är hörd, och Gud har kommit ihåg dina allmosor.

32. Så sänd nu några till Joppe och kalla till dig Simon, som också kallas Petrus. Han gästar i Simon lädermakarens hus vid havet. När han kommer, skall han tala till dig.

33. Så jag sände strax bud till dig och du gjorde väl i att du kom. Så är vi nu alla här inför Gud för att höra allt som har blivit dig befallt av Gud.

34. Då öppnade Petrus sin mun och sade: Nu inser jag i sanning att Gud inte har anseende till personen.

5 Mos. 10:17. 2 Krön. 19:7.

Job 34:19. Rom. 2:11. Gal. 2:16.

Ef. 6:9. Kol. 3:25. 1 Petr. 1:17.

35. Utan i alla folkslag är den som fruktar honom och gör rättfärdighet välbehaglig för honom.

36. Ordet som Gud sände till Israels barn, förkunnar det glada budskapet om frid genom Jesus Kristus, han som är Herre över alla.

37. Ni känner väl till det som hänt,

förkunnelsen som gått ut över hela Judéen sedan den hade börjat i Galiléen efter det dop, som Johannes predikade,

Luk. 4:14.

38. hur Gud har smort Jesus från Nasaret med den Helige Ande och kraft, han som vandrade omkring, gjorde gott och botade alla som var under djävulens våld, ty Gud var med honom.

Luk. 4:18.

39. Vi är vittnen till allt det han har gjort både på den judiska landsbygden och i Jerusalem. Honom hängde de upp på trä och dödade.

40. Honom har Gud uppväckt på tredje dagen och låtit honom bli uppenbarad,

Apg. 2:24, 32.

41. inte för allt folket, men för oss som Gud förut hade utvalt till vittnen, vi som åt och drack med honom, sedan han hade uppstått från de döda.

Apg. 13:31.

42. Och han befallde oss, att vi skulle predika för folket och vittna att han är den som av Gud är bestämd till domare över levande och döda.

Apg. 17:31. Rom. 14:10. 2 Kor. 5:10.

43. Om honom vittnar alla profeterna att var och en som tror på honom skall få syndernas förlåtelse genom hans namn.

Jer. 31:34 Mik. 7:18. Matt. 28:19. Apg. 15:9.

44. Medan Petrus ännu talade dessa ord, föll den Helige Ande på alla dem som hörde talet.

45. De troende bland de omskurna som hade kommit dit med Petrus, blev uppfyllda av häpnad över att den Helige Andes gåva blev utgjuten också över hedningarna.

46. Ty de hörde dem tala med tungor och prisa Gud.

Mark. 16:17. Apg. 2:4.

47. Då sade Petrus: Inte kan väl någon förbjuda att dessa blir döpta i

vatten då de har fått den Helige Ande liksom vi?

Apg. 15:8.

48. Och han befallde att de skulle döpas i Herrens namn. Därefter bad de honom att han skulle bli kvar hos dem i några dagar.

11 Kapitlet

*Petrus försvarar hedningarnas dop.
Evangelium sprids ända till Antiokia.
Det var där lärjungarna först kallades kristna. Agabus profeterar.*

Så fick apostlarna och de bröder som var i Judéen, höra att också hedningarna hade tagit emot Guds ord.

2. Och då Petrus kom upp till Jerusalem började de som var omskurna tvista med honom,

3. och sade: Du har gått in till män som är oomskurna och har ätit med dem.

4. Då började Petrus från början och berättade för dem allt i tur och ordning, och sade:

5. Jag var i staden Joppe, och medan jag bad, då såg jag under hänryckning i en syn ett fat komma ner, liknande ett stort linnekläde, som fasthölls vid de fyra hörnen och sänktes ner från himlen och det kom ända till mig.

Apg. 10:10, 11.

6. När jag betraktade det och gav akt på det, fick jag se fyrfota djur, som lever på jorden och vilddjur och krälände djur och himlens fåglar.

7. Och jag hörde en röst säga till mig: Stå upp Petrus, slakta och ät.

8. Och jag sade: Nej, nej, Herre, ty aldrig har något oheligt eller orent kommit i min mun.

9. Åter svarade mig en röst från himlen: Det Gud har gjort rent, det må du inte hålla för oheligt.

10. Detta skedde tre gånger, sedan drogs alltsammans upp till himlen igen.

11. Och se, i det samma kom tre män som var sända till mig från Cesarea, och stannade framför huset där jag var.

12. Anden sade till mig, att jag skulle gå med dem utan att tvivla. Då följde också dessa sex bröder med mig, och vi gick in i mannens hus.

13. Han berättade för oss hur han hade sett ängeln stå i hans hus och säga till honom: Sänd några män till Joppe och låt hämta Simon, som också kallas Petrus. Apg. 10:3.

14. Han skall tala ord till dig genom vilka du skall bli frälst, du och hela ditt hus.

15. Och när jag hade börjat tala föll den Helige Ande på dem, liksom han i första tiden också föll på oss.

Apg. 2:4, 19:6.

16. Då kom jag ihåg Herrens ord, hur han hade sagt: Johannes döpte er i vatten, men ni skall bli döpta i den Helige Ande.

Matt. 3:11. Mark. 1:8. Luk. 3:16.

Joh. 1:26. Apg. 1:5, 19:4.

17. Eftersom nu Gud har gett samma gåva åt dem, som åt oss som trodde på Herren Jesus Kristus, vem är jag att jag skulle kunna stå emot Gud?

18. När de hörde detta gav de sig till freds och prisade Gud, och sade: Så har nu Gud gett också åt hedningarna den omvändelse* som ger liv.

*KXII: bättring.

Alt. övers.: sinnesändring, ånger.

19. Och de som hade blivit kring-spridda genom den förföljelse som uppkom för Stefanus skull, drog om-

kring ända till Fenicien och Cypern och Antiokia, men de talade inte ordet för andra än judar. Apg. 8:1.

20. Men där var bland dem några män från Cypern och Cyrene, som när de kom till Antiokia också talade till grekerna och predikade evangelium om Herren Jesus.

21. Herrens hand var med dem, och en stor skara kom till tro och omvände sig till Herren.

22. Så kom ryktet om detta till församlingen i Jerusalem, och de sände iväg Barnabas, för att han skulle fara till Antiokia.

23. När han kom dit och fick se Guds nåd, blev han glad och förmanade dem alla att helhjärtat hålla sig till Herren.

24. Ty han var en god man och full av den Helige Ande och tro. Och mycket folk fördes ytterligare till Herren.

25. Sedan for Barnabas till Tarsus för att uppsöka Saulus.

26. Då han hade träffat honom, tog han honom med sig till Antiokia. Och så hände det sig, att de var tillsammans i församlingen och undervisade mycket folk ett helt år. Det var i Antiokia som lärjungarna först började kallas kristna.

27. I de dagarna kom några profeter från Jerusalem ner till Antiokia.

28. En av dem, som hette Agabus, stod upp och gav genom Anden tillkänna att en stor hungersnöd skulle komma över hela världen, vilken också kom under kejsar Claudius.

Apg. 21:10.

29. Då beslöt lärjungarna att var och en efter förmåga skulle sända något till hjälp åt de bröder som bodde i Judéen. Rom. 15:25. 1 Kor. 16:1.

30. Detta gjorde de också, och de skickade det till de äldste genom Barnabas och Saulus hand. Apg. 12:25.

12 Kapitlet

*Jakob, Johannes bror dödas. Petrus
fängslas, men befrias av en Herrens ängel.
Herodes äts upp av maskar.*

Vid den tiden lät kung Herodes gripa några av dem som hörde till församlingen för att miss-handla dem.

2. Och Jakob, Johannes bror dräpte han med svärd.

3. Då han såg att detta behagade judarna väl, lät han gripa också Petrus, och det var under det osyrade brödets högtid.

4. Sedan han hade gripit honom, satte han honom i fängelse och överlämnade honom åt fyra vaktavdelningar, vardera på fyra man, att bevaka honom för att efter påsken ställa fram honom inför folket.

5. Så förvarades Petrus i fängelset och församlingen bad uthålligt till Gud för honom.

6. När nu Herodes tänkte dra honom inför rätta, låg Petrus natten före den dagen och sov mellan två soldater, bunden med två kedjor, och utanför dörren var väktare utsatta som bevakade fängelset.

7. Och se, då stod en Herrens ängel där och ett ljussken lyste i rummet. Han stötte Petrus i sidan och väckte honom, och sade: Stå genast upp. Då föll kedjorna från hans händer.

8. Därefter sade ängeln till honom: Spänn på dig ditt bälte och tag på dig dina skor, och han gjorde så. Ängeln

sade ytterligare till honom: Tag på dig manteln och följ mig.

9. Så gick Petrus ut och följde honom, men han förstod inte att det som skedde genom ängeln var verkligt utan trodde att han såg en syn.

10. Och sedan de hade gått genom första och andra vakten, kom de till järnporten som ledde ut till staden. Den öppnade sig för dem av sig själv, och när de kom ut gick de en gata fram och i det samma försvann ängeln ifrån honom.

11. Då Petrus blev sig själv igen, sade han: Nu vet jag verkligen att Herren har sänt sin ängel och räddat mig ur Herodes hand och undan allt vad judarnas folk hade väntat sig.

12. Då han hade insett detta, gick han till Marias hus, som var mor till Johannes som också kallades Markus, och där var många församlade och bad.

13. Då Petrus klappade på porten, gick en tjänsteflicka vid namn Rode ut för att höra vem det var.

14. Och då hon kände igen Petrus röst, öppnade hon i glädjen inte upp porten, utan sprang in och berättade att Petrus stod utanför porten.

15. Då sade de till henne: Du är från dina sinnen. Men hon bedyrade att det var så. Då sade de: Det är hans ängel.

16. Men Petrus fortsatte att klappa och när de så öppnade fick de se honom och häpnade.

17. Då gav han tecken åt dem med handen att de skulle tiga, och berättade för dem hur Herren hade fört honom ut ur fängelset. Och han sade: Låt Jakob och bröderna få veta detta. Sedan gick han därifrån och drog bort till en annan ort.

18. Men då det blev dag, rådde inte lite oro bland soldaterna över vad det hade blivit av Petrus.

19. Och Herodes sökte efter honom, men då han inte fann honom lät han förhöra vakterna och befallde att de skulle föras bort. Därefter for han ner från Judéen till Cesarea och vistades där.

20. Herodes var fientligt sinnad mot tyrierna och sidonierna. Gemensamt kom de nu till honom, och sedan de hade övertalat Blastus, kungens kammarherre, bad de om fred, för deras land hade sin näring från kungens land.

21. På utsatt dag klädde sig då Herodes i konungslig skrud och satte sig på tronen och höll ett tal till dem.

22. Och folket ropade: Detta är en guds röst, och inte en människas!

23. Men omedelbart slog en Herrens ängel honom därför att han inte gav Gud äran, och han blev uppäten av maskar och gav upp andan.

24. Men Guds ord växte och förökade sig.

Jes. 55:11. Apg. 6:7, 19:20. Kol. 1:6.

25. Och Barnabas och Saulus vände tillbaka från* Jerusalem när de hade fullgjort sitt uppdrag och tog med sig Johannes som också kallades Markus.

Apg. 6:1, 11:29-30.

*KXII: till.

13 Kapitlet

Barnabas och Saulus blir av den Helige Ande avskilda för en missionsresa. De predikar på Cypern. Sergius omvändelse. Paulus predikar i Antiokia i Pisidien. De blir utdrivna därifrån av judarna, men bedningarna tar emot evangeliet.

I den församling som var i Antiokia, var några profeter och lärare, nämligen Barnabas och Simeon, som kallades Niger och Lucius från Cyrene och Manaen, som blivit uppfostrad med tetrarken* Herodes, och Saulus.

*furste över fjärdedelen av ett land.

2. När dessa förrättade Herrens tjänst och fastade, sade den Helige Ande: Avskilj åt mig Barnabas och Saulus till det verk som jag har kallat dem till.

Apg. 9:15. Rom. 1:1. Gal. 1:15. Ef. 3:8.

1 Tim. 2:7. 2 Tim. 1:11. Apg. 14:26.

3. Då, efter att ha fastat och bett och lagt händerna på dem, lät de dem fara.

Apg. 6:6, 9:17.

4. Dessa som var utsända av den Helige Ande, for ner till Seleucia och seglade därifrån till Cypern.

5. När de hade kommit till Salamis, predikade de Guds ord i judarnas synagogor. De hade också Johannes med sig som medhjälpare.

6. Sedan de hade färdats över ön ända till Pafos, träffade de där en trollkarl som var en falsk profet, en jude som hette Barjesus.

Apg. 8:9.

7. Han var hos landshövdingen Sergius Paulus, som var en förständig man. Denne kallade till sig Barnabas och Saulus och begärde att få höra Guds ord.

8. Men Elymas, trollkarlen – det är vad hans namn betyder – stod dem emot och sökte vända bort landshövdingen från tron.

9. Men Saulus, som också hette Pau-

lus, fylld av den Helige Ande spände ögonen i honom

10. och sade: O du djävulens barn, full av all slags list och bedrägeri och fiende till all rättfärdighet! Skall du inte upphöra att förvränga Herrens rätta vägar?

11. Se, nu är Herrens hand över dig och du skall bli blind och inte se solen för en tid. Omedelbart föll töcken och mörker över honom, och han gick omkring sökande efter någon som kunde ta honom vid handen och leda honom.

12. Då landshövdingen såg vad som hade skett, trodde han, förundrad över Herrens lära.

13. Paulus och de som var med honom seglade sedan ut ifrån Pafos och kom till Perge i Pamfylien. Där lämnade Johannes dem och återvände till Jerusalem. Apg. 15:38.

14. Men själva for de vidare ifrån Perge och kom till Antiokia i Pisidien. Och på sabbatsdagen gick de in i synagogan och satte sig.

15. Sedan lagen och profeterna var lästa, sände synagogföreståndarna bud till dem och lät säga: Ni män och bröder, har ni något att säga till folkets förmaning, så tala.

16. Då stod Paulus upp och gav tecken med handen och sade: Ni män av Israel och ni, som fruktar Gud, lyssna: Apg. 12:17, 19:33, 21:40.

17. Detta folks, Israels Gud utvalde våra fäder och han upphöjde folket, då de var främlingar i Egyptens land, och förde dem ut därifrån med hög arm. 2 Mos. 1:1, 6:6, 12:31, 13:14.

18. I omkring fyrtio år hade han fördrag med deras vandel* i öknen.

*KXII: seder.

2 Mos. 16:34. 4 Mos. 14:34. Ps. 95:10.

19. Och sedan han hade utrotat sju folk i Kanaans land, skiftade han deras land mellan dem med lott.

5 Mos. 7:1. Jos. 14:1-2.

20. Därefter, under omkring fyra-hundrafemtio år, gav han dem domare intill profeten Samuel.

Dom. 2:16, 3:9.

21. Därefter begärde de en kung, och Gud gav dem Saul, Kis son, en man av Benjamins stam för en tid av fyrtio år. 1 Sam. 8:5, 9:15, 10:1. Hos. 13:11.

22. Sedan avsatte han honom, och upphöjde David till en kung över dem. Honom gav han också sitt vittnesbörd och sade: Jag har funnit David, Jesses son, en man efter mitt hjärta. Han skall i allt göra min vilja.

1 Sam. 13:14, 15:28, 16:1. Ps. 89:21.

23. Av hans säd har Gud efter sitt löfte låtit Jesus komma som Frälsare åt Israel,

2 Sam. 7:12. Ps. 132:11. Jes. 11:1.

Jer. 23:5. Hes. 34:23. Matt. 1:1, 21.

24. sedan Johannes före hans framträdande hade predikat omvändelsens* dop för hela Israels folk.

*KXII: bättringens.

Alt. övers.: sinnesändringens, ångerns. Mal. 3:1.

Matt. 3:1-2. Mark. 1:2f. Luk. 3:3. Joh. 1:23.

25. Och när Johannes skulle fullborda sitt lopp, sade han: Den ni tror att jag är, den är jag inte. Men se, efter mig kommer den vars skor jag inte är värdig att lösa från hans fötter.

Matt. 3:11. Mark. 1:6. Luk. 3:16.

Joh. 1:20, 26, 37.

26. Ni män och bröder, barn av Abrahams släkt och de bland er som fruktar Gud, till er har ordet om denna frälsning blivit sänt.

Matt. 10:6. Apg. 3:26.

27. Ty folket i Jerusalem och deras rådsherrar förstod inte vem han var. Genom att döma honom uppfyllde de profeternas röster som läses varje sabbat. Apg. 3:17, 15:21. 1 Kor. 2:8. 1 Tim. 1:13.

28. Fastän de inte fann honom skyldig till något som var värt döden, bad de likväl Pilatus att han skulle låta döda honom. Matt. 27:20. Mark. 15:11.

Luk. 23:18. Joh. 19:6.

29. Och när de hade fullbordat allt som var skrivet om honom, tog de honom ner från träet och lade honom i en grav. Matt. 27:59. Mark. 15:46.

Luk. 23:53. Joh. 19:38.

30. Men Gud uppväckte honom från de döda.

Apg. 2:24, 32.

31. Och han blev sedd under många dagar av dem som med honom hade gått upp från Galiléen till Jerusalem, och som nu är hans vittnen inför folket. Matt. 28:16. Mark. 16:6, 14. Luk. 24:36.

Joh. 20:19, 21:1. Apg. 1:3. 1 Kor. 15:5, 6.

32. Vi förkunnar er glädjebudskapet, att det löfte som var gjort till fäderna, det har Gud låtit gå i fullbordan för oss, deras barn, genom att han har uppväckt Jesus,

1 Mos. 3:15, 22:18, 26:4, 49:10. 5 Mos. 18:15f.

Jes. 4:2, 7:14, 9:6. Jer. 33:14. Dan. 9:24-25.

33. som det också är skrivet i andra psalmen: Du är min Son, i dag har jag fött dig.

Ps. 2:7. Hebr. 1:5, 5:5.

34. Men att han har uppväckt honom från de döda, så att han inte mer skall återvända till förgängelsen, det har han sagt så: Jag skall trofast hålla den nåd som är lovad åt David.

Ps. 89:29-37, Jes. 55:3.

35. Därför säger han också på ett annat ställe: Du skall inte låta din Helige se förgängelsen. Ps. 16:10. Apg. 2:27.

36. Ty då David i sin tid hade tjänat Guds vilja, avsomnade han och blev samlad till sina fäder och såg förgängelsen.

1 Kon. 2:10. Apg. 2:29.

37. Men den som Gud har uppväckt, har inte sett förgängelsen.

38. Därför skall ni nu veta, män och

bröder, att det är genom honom syndernas förlåtelse förkunnas för er,

Luk. 24:47. 1 Joh. 2:12.

39. och att var och en som tror blir rättfärdiggjord i honom från allt det som ni inte kunde bli rättfärdiggjorda ifrån genom Mose lag.

Rom. 3:24, 10:4. Gal. 2:16. Hebr. 9:15.

40. Så se nu till att det som är sagt hos profeterna inte kommer över er:

41. Se ni föraktare, och förundra er och bli till intet, ty jag utför i era dagar ett verk, som ni inte skulle tro om någon berättade det för er.

Hab. 1:5. Ef. 2:8:14.

42. När nu judarna gick ut ur synagogan, bad hedningarna att de nästa sabbatsdag skulle tala för dem om samma sak.

43. Men då församlingen åtskildes, följde många judar och gudfruktiga proselyter Paulus och Barnabas, och de talade till dem och förmanade dem att förbli i Guds nåd.

44. Följande sabbat kom nästan hela staden tillsammans för att höra Guds ord.

45. När judarna såg folkskarorna, blev de uppfyllda av avund*, hädade och sade tvärt emot det som Paulus talade.

*KXII: nit

46. Då tog Paulus och Barnabas mod till sig och sade: Till er måste Guds ord först talas. Men eftersom ni stöter det ifrån er och inte aktar er värdiga det eviga livet, se, så vänder vi oss nu till hedningarna.

5 Mos. 32:21, Jes. 55:5, Matt. 8:12, 10:6, 21:43,

Apg. 3:25, 26, 18:6, Rom. 10:19.

47. Ty Herren har så befallt oss: Jag har satt dig till ett ljus för hedningarna, för att du skall vara till frälsning intill jordens ände. Jes. 42:6, 49:6. Luk. 2:32.

48. När hedningarna hörde detta,

blev de glada och prisade Herrens ord, och de trodde, så många som var bestämda att få evigt liv.

49. Och Herrens ord blev utbrett över hela den trakten.

50. Men judarna hetsade de gudfruktiga och ansedda kvinnorna och de förnämsta männen i staden och uppväckte en förföljelse emot Paulus och Barnabas och drev bort dem från deras område.

2 Tim. 3:11.

51. Men de skakade stoftet av sina fötter mot dem och begav sig till Ikonium, och lärjungarna blev uppfyllda av glädje och den Helige Ande.

Matt. 10:14. Mark. 6:11. Luk. 9:5. Apg. 18:6.

14 Kapitlet

Paulus och Barnabas predikar i Ikonium, Lystra och Derbe och återvänder sedan till Antiokia.

Så hände sig i Ikonium att de kom tillsammans i judarnas synagoga och predikade så att en stor mängd av både judar och greker kom till tro.

2. Men de judar som inte trodde, retade upp hedningarna och väckte deras agg mot bröderna.

3. Så vistades de där en ganska lång tid och talade frimodigt i Herren, som bekräftade ordet om sin nåd, och lät tecken och under ske genom deras händer.

Mark. 16:20. Apg. 19:11. Hebr. 2:4.

4. Folket i staden splittrades, somliga höll med judarna, och andra med apostlarna.

5. Både bland hedningarna och bland judarna med deras ledare utbröt det ett upplopp mot dem, så att de ville misshandla och stena dem.

2 Tim. 3:11.

6. När de blev medvetna om detta,

flydde de till städerna Lystra och Derbe i Lykaonien och till trakten däromkring.

Matt. 10:23.

7. Och där predikade de evangelium.

8. I Lystra fanns en man, som var kraftlös i sina fötter. Han var lam från födseln och hade aldrig kunnat gå.

9. Denne hörde nu Paulus tala och när denne fäste sina ögon på honom och märkte, att mannen hade tro så att han kunde bli helad,

10. sade han till honom med hög röst: Res dig upp på dina fötter. Då sprang han upp och började gå.

Jes. 35:6.

11. Då folket såg vad Paulus hade gjort, upphävde de sin röst och ropade på lykaoniska: Gudarna har stigit ner till oss i människogestalt.

Apg. 28:6.

12. De kallade Barnabas Jupiter, men Paulus kallade de Merkurius, eftersom han förde ordet.

13. Prästen vid Jupiters tempel, som låg utanför deras stad, förde fram oxar och kransar till portarna och ville offra tillsammans med folket.

14. Då apostlarna Paulus och Barnabas hörde det, rev de sönder sina kläder och sprang ut bland folket och ropade

Matt. 26:65.

15. och sade: Ni män, vad är det ni gör? Vi är också dödliga liksom ni, och vi förkunnar evangelium för er, för att ni skall omvända er ifrån dessa fåfångligheter till den levande Guden, som har gjort himlen och jorden och havet och allt vad i dem är.

1 Mos. 1:1. Ps. 33:6, 146:6.

Apg. 10:26. Upp. 14:7.

16. Han har under gångna tider tillåtit alla hedningar att gå sina egna vägar.

Ps. 81:13. Apg. 17:30.

17. Dock har han inte låtit sig vara utan vittnesbörd, ty han har gjort

gott, och ger oss regn och fruktbara tider från himlen och fyller våra hjärtan med mat och glädje.

Ps. 104:27-28.

18. När de sade detta, stillade de med knapp nöd folket, så att man inte offrade till dem.

19. Så kom några judar dit från Antiokia och Ikonium. Dessa övertalade folket till att stena Paulus och släpade honom ut ur staden, i tron att han var död.

2 Kor. 11:25.

20. Men sedan lärjungarna hade samlats omkring honom, reste han sig upp och gick in i staden. Dagen där-efter drog han med Barnabas därifrån till Derbe.

2 Tim. 3:11.

21. De predikade evangelium i den staden och sedan de hade undervisat många vände de tillbaka till Lystra och Ikonium och Antiokia,

22. och styrkte lärjungarnas själar och förmanade dem att stå fasta i tron, och sade att det är genom många bedrövelser som vi måste gå in i Guds rike.

Matt. 10:38. Apg. 11:23, 13:43.

Rom. 8:17. 2 Tim. 3:12.

23. När de hade utvalt äldste* åt dem för varje särskild församling, och hade bett och fastat, överlämnade de dem åt Herren, som de hade kommit till tro på.

*KXII: präster. Apg. 1:23. Tit. 1:5.

24. Sedan for de igenom Pisidien och kom in i Pamfylien.

Apg. 13:13.

25. Då de hade predikat ordet i Perge for de sedan ner till Attalia.

26. Därifrån avseglade de till Antiokia, där de hade blivit överlämnade åt Guds nåd till det verk, som de nu hade uträttat.

Apg. 13:2-3.

27. Och då de hade kommit dit, kallade de samman församlingen och berättade för dem vad Gud hade gjort

med dem och att han hade öppnat trons dörr för hedningarna.

Apg. 15:4. 1 Kor. 16:9. 2 Kor. 2:12.

28. De vistades där hos lärjungarna en ganska lång tid.

15 Kapitel

Apostlamötet i Jerusalem. Skrivelsen till församlingen i Antiokia. Barnabas och Paulus blir oense och skiljs åt. Paulus påbörjar sin andra missionsresa.

Några kom ner från Judéen och lärde bröderna: Om ni inte låter omskära er efter Moses stadgar, så kan ni inte bli frälsta.

1 Mos. 17:10. 3 Mos. 12:3. Gal. 5:1-2.

2. Detta ledde till motsättningar, och Paulus och Barnabas kom i en ganska skarp tvist med dem. Därför beslöts det att Paulus och Barnabas och några andra av dem skulle fara upp till apostlarna och till de äldste i Jerusalem för dessa tvistefrågors skull.

Gal. 2:1.

3. Efter att församlingen hade följt dem en bit på vägen, for de genom Fenicien och Samarien och berättade om hedningarnas omvändelse och beredde därmed alla bröderna stor glädje.

4. När de sedan kom till Jerusalem, blev de mottagna av församlingen och av apostlarna och de äldste, och de berättade om allt vad Gud hade gjort med dem.

5. Men några från fariséernas parti, vilka hade kommit till tro, stod upp och sade att man måste omskära dem och befalla dem att hålla Mose lag.

6. Då församlade sig apostlarna och de äldste för att överlägga om detta ärende.

7. Efter att länge ha diskuterat detta,

stod Petrus upp och sade till dem: Ni män och bröder, ni vet att Gud för länge sedan bland oss har gjort det valet att hedningarna genom min mun skulle få höra evangeliets ord och komma till tro. Apg. 10:20, 11:1-2, 13.

8. Gud som känner hjärtana, gav dem sitt vittnesbörd i det han gav den Helige Ande åt dem, såväl som åt oss.

Ps. 7:10. Jer. 11:20, 17:10. Apg. 10:45.
1 Krön. 28:9, 29:17.

9. Han gjorde ingen åtskillnad emellan oss och dem, sedan han genom tron hade renat deras hjärtan.

Apg. 10:43. 1 Kor. 1:2.

10. Varför frestar ni då nu Gud, genom att på lärjungarnas hals lägga ett ok, som varken våra fäder eller vi har förmått bära? Matt. 23:4. Luk. 11:46.

11. Men vi tror, att det är genom Herrens Jesu Kristi nåd som vi blir fräslta, på samma sätt som de.

Rom. 4:3. Ef. 2:4, 8. Tit. 3:4.

12. Då teg alla de församlade och hörde på Barnabas och Paulus, som berättade hur stora tecken och under Gud hade gjort genom dem bland hedningarna.

13. När de hade slutat, svarade Jakob och sade: Ni män och bröder, hör på mig.

14. Simeon har berättat, hur Gud först såg till att från hedningarna ta ut ett folk för sitt namn. Apg. 10:35.

15. Det stämmer överens med profeternas ord, som det står skrivet:

16. Därefter skall jag komma tillbaka och åter uppbygga Davids förfallna hydda.* Dess ruiner skall jag åter bygga upp och upprätta den igen,

*KXII: tabernakel. Amos 9:11-12.

17. för att också återstoden av människorna skall söka Herren, ja alla hedningar över vilka mitt namn är nämnt.

Så säger Herren, som gör allt detta.

18. För Gud är alla hans verk kända från världens begynnelse.

19. Därför anser jag att man inte skall göra det svårt för de hedningar som omvänder sig till Gud,

20. utan att man skriver till dem att de skall avhålla sig från besmittelse genom avgudar och från otukt och från kött av förkvävda djur och från blod.

1 Mos. 9:4. 3 Mos. 3:17, 17:14. 5 Mos. 12:23.

1 Kor. 8:1, 10:14, 20-21. 1 Thess. 4:3.

21. Ty Mose har sedan gamla tider i alla städer, haft dem som predikar honom i synagogorna, där han på alla sabbater blir läst. Apg. 13:27.

22. Då beslöt apostlarna och de äldste tillsammans med hela församlingen, att bland sig välja ut några män och sända dem till Antiokia med Paulus och Barnabas, nämligen Judas, som kallades Barsabbas, och Silas, vilka var ansedda män bland bröderna.

23. Med dem sände man följande brev: Vi apostlar och äldste och bröder hälsar er, ni bröder av hednisk härkomst, som är i Antiokia, Syrien och Cilicien.

24. Eftersom vi har hört att några som har kommit från oss, som vi inte har sänt, har förvirrat er med sitt tal och oroat era själar och sagt att ni skall låta omskära er och hålla lagen,

1 Joh. 2:19. Gal. 2:14.

25. så har vi enhälligt beslutat att välja ut några män och sända dem till er, jämte våra älskade bröder Paulus och Barnabas,

26. män, som har vågat sina liv för vår Herres, Jesu Kristi, namn.

27. Så sänder vi nu Judas och Silas, vilka också muntligen skall säga er detsamma.

28. Ty den Helige Ande och vi har funnit för gott att inte pålägga er någon ytterligare börda, förutom dessa nödvändiga ting,

29. nämligen att ni skall avhålla er från det som är offrat åt avgudarna och från blod och från kött av förkvävda djur och från otukt. Om ni noga aktar er för detta, gör ni väl. Farväl.

Apg. 16:4, 21:25.

30. När de hade sänts iväg kom de till Antiokia och församlade menigheten och lämnade fram brevet.

31. När de hade läst det blev de glada över den tröst det gav.

32. Men Judas och Silas som också själva var profeter, förmanade bröderna med många ord och styrkte dem.

33. De blev där någon tid och fick sedan i frid fara från bröderna tillbaka till apostlarna.

34. Men Silas beslöt att bli kvar där.

35. Men Paulus och Barnabas vistades i Antiokia, undervisade och förkunnade Herrens ord, tillsammans med många andra.

36. Efter några dagar sade Paulus till Barnabas: Låt oss fara tillbaka och se till våra bröder i alla de städer där vi har förkunnat Herrens ord, hur de har det.

37. Barnabas gav då det rådet att de skulle ta med sig Johannes, som också kallades Markus. Apg. 12:12, 25, 13:5.

38. Men Paulus ansåg det inte rätt att ta med sig en som hade skilts från dem i Pamfylien och inte följt dem till deras verk. Apg. 13:13.

39. Och så skarp blev deras tvist, att de skilde sig från varandra, och Barnabas tog Markus med sig och seglade till Cypern.

40. Men Paulus valde ut Silas åt sig, och for i väg sedan han av bröderna hade blivit överlämnad åt Guds nåd.

41. Han färdades nu genom Syrien och Cilicien och styrkte församlingarna.

16 Kapitlet

Timoteus blir Paulus följeslagare. Paulus far över till Makedonien. Lydia och fångvaktaren i Filippi.

Då kom han till Derbe och Lystra. Och se, där var en lärjunge som hette Timoteus, son av en judisk kvinna, som var troende, men fadern var en grek.

Apg. 14:6, 17:14, 19:22, 20:4. Rom. 16:21.

1 Kor. 4:17. Fil. 2:19. 1 Thess. 3:2.

1 Tim. 1:2. 2 Tim. 1:5.

2. Han hade ett gott vittnesbörd om sig av de bröder som var i Lystra och Ikonium.

3. Eftersom Paulus ville ta honom med sig på resan så omskar han honom för de judars skull, som var i dessa trakter, ty de visste alla att hans far var en grek. 1 Kor. 9:20. Gal. 2:3.

4. När de for genom städerna, överlämnade de åt bröderna de stadgar som var fastställda av apostlarna och de äldste i Jerusalem. Apg. 15:29.

5. Så blev församlingarna styrkta i tron och förökades till antalet varje dag.

6. De tog sedan vägen genom Frygien och det galatiska landet, eftersom de hade blivit hindrade av den Helige Ande att tala ordet i Asien.

7. När de hade kommit fram emot Mysien försökte de att ta vägen till Bitynien, men Anden tillät dem det inte.

8. Då de hade färdats genom Mysien, for de ner till Troas.

Apg. 20:6. 2 Kor. 2:12. 2 Tim. 4:13.

9. Här visade sig för Paulus en syn om natten: En makedonisk man stod och bad honom, och sade: Far över till Makedonien och hjälp oss.

10. När han hade sett synen, sökte vi strax någon möjlighet att fara därfån till Makedonien. Vi förstod att Herren hade kallat oss att predika evangelium för dem.

11. Vi lade alltså ut från Troas och seglade raka vägen till Samotrake och dagen därefter till Neapolis

12. och sedan till Filippi som är den främsta staden i denna del av Makedonien och en koloni*. I den staden vistades vi någon tid. *KXII: fristad.

13. På sabbatsdagen gick vi ut ur staden längs med en älv till ett ställe, där man brukade be. Där satte vi oss ner och talade med de kvinnor som där hade kommit tillsammans.

14. En kvinna vid namn Lydia som fruktade Gud, en som handlade med purpurtyger från staden Tyatira, lyssnade till talet, och Herren öppnade hennes hjärta, så att hon gav akt på det som Paulus talade.

15. När hon och hennes husfolk lät döpa sig, bad hon, och sade: Om ni håller mig för att vara en som tror på Herren, så kom in i mitt hus och stanna där. Och hon övertalade oss till det.

16. Det hände sig då vi gick till bönestället, att vi mötte en tjänsteflicka som hade en spådomsande och genom sin spådom skaffade sina herrars stora inkomster. 1 Sam. 28:7. Apg. 19:29.

17. Hon följde efter Paulus och oss och ropade, och sade: Dessa män är

Guds den Högstes tjänare, som förkunnar för er frälsningens väg.

18. Detta gjorde hon i många dagar. Till slut blev Paulus upprörd och vände sig om och sade till anden: Jag befaller dig i Jesu Kristi namn, att du far ut ur henne. Och han for ut i samma stund.

Mark. 16:17.

19. Men då hennes herrar såg, att deras hopp om vidare inkomst var ute, grep de Paulus och Silas och släpade dem till torget till stadens myndigheter.

Fil. 1:13. 1 Thess. 2:2.

20. De förde fram dem inför domarna och sade: Dessa män vällar stor oro i vår stad, de är judar

Apg. 17:6.

21. och förkunnar stadgar som det inte är tillåtet för oss, som är romerska medborgare, att anta eller hålla.

22. Och tillsammans reste sig folket mot dem, och domaren lät slita av dem deras kläder och befallde att de skulle piskas.

2 Kor. 11:25.

23. När de hade gett dem många slag, kastade de dem i fängelse och befallde fångvaktaren att han skulle hålla dem i säkert förvar.

24. Då han fick en så sträng befallning, kastade han dem i det innersta fängelserummet och satte fast deras fötter i stocken.

25. Vid midnattstiden var Paulus och Silas stadda i bön och lovade Gud med sång, och fångarna hörde på dem.

26. Då kom plötsligt en stor jordbävning, så att grundvalarna till fängelset skakades. Och i det samma öppnades alla dörrarna, och allas bojor blev lösta.

Apg. 4:31, 5:19, 12:7.

27. Då vaknade fångvaktaren, och när han fick se fängelsets dörrar

öppna, drog han sitt svärd och tänkte döda sig själv, eftersom han trodde att fångarna hade flytt.

28. Då ropade Paulus med hög röst, och sade: Gör dig inget ont, ty vi är alla här.

29. Då begärde han ett ljus och sprang in och föll ner för Paulus och Silas, bävande.

30. Han förde ut dem och sade: Ni herrar, vad skall jag göra för att jag skall bli frälst?

Apg. 2:37, 9:6.

31. Då sade de: Tro på Herren Jesus Kristus, så blir du och ditt hus frälst.

Joh. 3:16, 36, 6:47. 1 Joh. 5:10.

32. Och de talade Herrens ord för honom och för alla dem som var i hans hus.

33. Samma timme på natten tog han dem till sig och tvättade deras sår och lät strax döpa sig med hela sitt husfolk.

34. Han förde dem upp i sitt hus och satte fram mat åt dem och glädde sig över att han med hela sitt hus hade kommit till tro på Gud. Luk. 5:29, 19:6.

35. Då det hade blivit dag, sände domarna rättstjänarna och lät säga: Släpp ut männen.

36. Dessa ord berättade fångvaktern för Paulus: Domarna har sänt bud att ni skall släppas. Gå därför ut och far er väg i frid.

37. Men Paulus sade till dem: De har piskat oss offentligt utan rannsaking och dom, och har kastat oss i fängelse fastän vi är romerska medborgare, och nu vill de i hemlighet släppa ut oss. Nej, så får det inte gå till. De får själva komma och hämta oss.

Apg. 22:25.

38. Rättstjänarna berättade dessa ord för domarna och när dessa hörde att

de var romerska medborgare, blev de förskräckta

39. och gick dit och talade vänligt till dem och förde ut dem och bad dem lämna staden.

Matt. 8:34.

40. Då de nu hade kommit ut ur fängelset, begav de sig till Lydia. Och sedan de hade sett bröderna och uppmuntrat dem, for de därifrån.

17 Kapitlet

Paulus predikar i Thessaloniki, Berea och Aten.

De for genom Amfipolis och Apollonia och kom till Thessaloniki, där judarna hade en synagoga.

2. Som hans sed var, gick Paulus in till dem och talade under tre sabbater till dem ur Skrifterna

3. och förklarade och bevisade att Kristus måste lida och uppstå från de döda, och sade: Denne Jesus vilken jag förkunnar för er, är Kristus.

Ps. 22:7. Jes. 53. Matt. 16:21. Luk. 24:26.

4. Och några av dem trodde och slöt sig till Paulus och Silas, därtill också en stor mängd greker som fruktade Gud, och inte så få av de förnämna kvinnorna.

Apg. 28:24.

5. Då blev de judar som inte trodde, upptända av nit och tog med sig några onda män från gatan och ställde till upplopp och oroligheter i staden och trängde sig fram mot Jasons hus och ville dra dem ut inför folket. Rom. 10:2.

6. Och då de inte fann dem, släpade de Jason och några bröder till stadens styresmän och ropade: Dessa som har uppviglat* hela världen, har nu också kommit hit, *KXII: förvillat. Apg. 16 20.

7. och dem har Jason tagit emot. De

gör alla tvärtemot kejsarens påbud och säger att en annan, nämligen Jesus, är konung. Luk. 23:2. Joh. 19:12.

8. Så väckte de oro bland folket och hos stadens styresmän som hörde detta.

9. När de hade mottagit borgen av Jason och de andra, frigavs de.

10. Men på natten sände bröderna genast iväg Paulus och Silas till Berea. När de kom dit, gick de till judarnas synagoga. Apg. 9:25.

11. Dessa var ädlare till sinnet än de i Thessaloniki, de tog emot ordet med all villighet och sökte varje dag i Skrifterna om det förhöll sig så.

Jes. 34:16. Joh. 5:39.

12. Och många av dem trodde, och dessutom ganska många ansedda grekiska kvinnor och män.

13. Men när judarna i Thessaloniki fick veta att Guds ord blev förkunnat av Paulus också i Berea kom de också dit och uppviolade folket.

14. Strax sände då bröderna iväg Paulus för att han skulle fara ända till havet. Men både Silas och Timoteus blev kvar där.

15. De som följde med Paulus, följde honom ända till Aten och for så tillbaka med bud till Silas och Timoteus, att de med hast skulle komma till honom.

16. Medan Paulus väntade på dem i Aten, blev han upprörd i sin ande då han såg staden vara full med avgudadyrkan.

17. Så höll han nu samtal i synagogan med judarna och med dem som fruktade Gud, och på torget var dag med dem som han träffade där.

18. Några av epikuréernas och stoikernas filosofer började diskutera med honom. Och somliga sade: Vad kan

väl denne pratmakare vilja säga? Andra sade: Han tycks vara en förkunnare av främmande gudar. Detta därför att han förkunnade dem evangelium om Jesus och om uppståndelsen. 19. Och de grep honom och förde honom till Areopagen* och sade: Kan vi få veta vad det är för en ny lära, som du förkunnar? *KXII: domplatsen. 20. Ty det du låter oss höra är främmande för oss. Vi vill nu veta vad detta betyder.

21. Alla atenare och alla främlingar, som vistades bland dem hade nämligen inte tid för annat än att tala om eller höra på något nytt.

22. Då trädde Paulus fram mitt på Areopagen* och sade: Atenare, jag ser att ni på alla sätt är ivriga att dyrka många avgudar. *KXII: domplatsen.

23. Ty medan jag har gått omkring och beskådat era gudabilder, har jag också funnit ett altare på vilket stod skrivet: Åt en okänd gud. Denne som ni sålunda dyrkar utan att känna till, honom förkunnar jag för er.

24. Gud är den som har gjort världen och allt som är i den. Han som är Herre över himmel och jord, han bor inte i de tempel som är gjorda med människohänder. 1 Mos. 1:1. Ps. 33:6. Jes. 66:1.

Apg. 7:48, 14:15. Upp. 14:7.

25. Inte heller låter han betjäna sig av människohänder, som om han vore i behov av något, eftersom han själv ger alla liv, ande och allt.

Ps. 50:8-10. 1 Mos. 2:7.

26. Han har gjort alla folkslag av ett blod för att de skall bosätta sig över hela jorden, och han har för dem fastställt bestämda tider och utstakat, de gränser inom vilka de skall bo,

5 Mos. 32:8.

27. för att de skall söka Herren, om de möjligen skulle kunna treva sig fram till honom och finna honom, även om han inte är långt borta från någon enda av oss. Rom. 1:20.

28. Ty i honom är det vi lever, rör oss och är till, som också några av era skalder har sagt: Vi är av hans släkte.

Joh. 12:10.

29. Är vi nu av Guds släkte, så skall vi inte tänka att gudomen är lik guld eller silver eller sten, något som är format av mänsklig konst och tanke.

Jes. 40:18.

30. Gud har hittills haft överseende med okunnigheten, men nu förkunnar han att alla människor överallt skall omvända* sig.

*KXII: bättra sig. Alt. övers.: göra sinnesändring, ångra sig. Apg. 14:16. 2 Tim. 2:11-12.

31. Ty han har fastställt en dag, på vilken han skall döma världen med rättfärdighet, genom den man han har bestämt till det, och han har erbjudit tron åt alla, sedan han har uppväckt honom från de döda. Apg. 10:42, 4:10.

32. Då de hörde nämnas om uppståndelse från de döda, var det somliga som hånade, och andra sade: Vi vill höra dig igen angående detta.

33. Och så gick Paulus bort ifrån dem,

34. men några män slöt sig till honom och trodde. Bland dessa var Dionysius, som hörde till Areopagens* domstol, och en kvinna, som hette Damaris, och några andra med dem.

*KXII: Rådet.

18 Kapitlet

Paulus predikar i Korint. Han återvänder över Efesus och Cesarea till Antiokia. Påbörjar sin tredje missionsresa. Apollos.

Därefter lämnade Paulus Aten och kom till Korint.

2. Där fann han en jude, som hette Akvila, bördig från Pontus, som nyligen hade kommit från Italien, och hans hustru Priscilla, (Klaudius hade befallt, att alla judar skulle lämna Rom). Till dem slöt han sig.

Rom. 16:3. 1 Kor. 16:19. 2 Tim. 4:19.

3. Eftersom han hade samma hantverk som de, stannade han hos dem och arbetade, de var nämligen tältmakare till yrket.

Apg. 20:34. 1 Kor. 4:12. 1 Thess. 2:9. 2 Thess. 3:8.

4. Han höll samtal i synagogan varje sabbat och övertygade både judar och greker.

Apg. 17:17.

5. Då Silas och Timoteus kom ner från Makedonien, var Paulus genom Anden driven att vittna för judarna, att Jesus var Kristus.

Apg. 17:14-15.

6. Men då de sade emot honom och smädade honom, skakade han sina kläder och sade till dem: Ert blod skall komma över era egna huvuden. Jag är utan skuld och går nu till hedningarna.

2 Sam. 1:16. Hes. 33:4.

Matt. 10:14. Apg. 13:45, 51.

7. Så gick han därifrån och tog in i ett hus som tillhörde en man vid namn Justus, som fruktade Gud och vars hus låg nära synagogan.

8. Men Krispus, synagogföreståndaren, trodde på Herren med hela sitt hus och många korintier som hörde honom, trodde och lät döpa sig.

1 Kor. 1:14.

9. Herren sade till Paulus i en syn om

natten: Frukta inte, utan tala och tig inte,

Apg. 23:11.

10. ty jag är med dig och ingen skall komma vid dig och göra dig skada, för jag har mycket folk i denna stad.

Joh. 10:16.

11. Så blev han kvar där ett år och sex månader, och undervisade dem i Guds ord.

12. Men då Gallio var landshövding över Akaja, reste sig judarna alla tillsammans upp mot Paulus och förde honom fram inför domstolen,

13. och sade: Denne man förleder människorna att dyrka Gud emot lagen.

14. När Paulus nu ville öppna sin mun, sade Gallio till judarna: Vore något brott eller något illdåd begånget, så borde jag väl höra på er, ni judar.

15. Men är det någon tvistefråga om ord och namn och om er lag, så får ni själva se till det, för i sådant vill jag inte vara domare.

16. Och han drev bort dem ifrån domstolen.

17. Då grep alla grekerna Sostenes, synagogföreståndaren, och slog honom inför domstolen, men Gallio brydde sig inte om det.

1 Kor. 1:1.

18. Sedan, då Paulus hade varit där en lång tid, tog han avsked av bröderna och avseglade till Syrien med Priscilla och Akvila, sedan han i Kenkrea hade rakat sitt huvud, efter- som han hade gett ett löfte.

4 Mos. 6:2, 8. Apg. 21:23.

19. Så kom han till Efesus, och där lämnade han dem. Själv gick han in i synagogan och samtalade med judarna.

20. De bad honom att han skulle bli kvar hos dem en långre tid, men han ville inte

21. utan tog avsked av dem, och sade: Jag måste under alla förhållanden vara i Jerusalem under den högtid, som väntar, men sedan skall jag komma till er igen om Gud vill. Och så for han från Efesus.

Apg. 19:21. 1 Kor. 4:19. Hebr. 6:3. Jak. 4:15.

22. Han kom till Cesarea, och då han hade varit uppe och hälsat på församlingen, begav han sig ner till Antiokia.

23. Sedan han hade varit där någon tid, for han därifrån och färdades genom det galatiska landet och Frygien och styrkte alla lärjungarna.

24. Då kom till Efesus en jude som hette Apollos, född i Alexandria, en värtalig man och kunnig i Skrifterna.

1 Kor. 1:12.

25. Han var undervisad om Herrens väg och talade brinnande i anden och undervisade grundligt om det som tillhörde Herren, fastän han bara kände till Johannes dop.

Apg. 19:3.

26. Han började frimodigt tala i synagogan. Då Priscilla och Akvila hörde honom, tog de honom till sig och förklarade för honom ännu grundligare Guds väg.

Rom. 16:3.

27. Då han ville färdas till Akaja, skrev bröderna dit och uppmanade lärjungarna att ta emot honom. Och när han kom fram, blev han till stor hjälp för dem som hade kommit till tro, genom nåd.

1 Kor. 3:6.

28. Ty han överbevisade med stor kraft judarna offentligen och bevisade genom Skrifterna, att Jesus var Kristus.

19 Kapitlet

*Paulus i Efesus. De som utövat trolldom
bränner sina böcker. Guldsmeden
Demetrius ställer till med upplopp.*

Och det hände sig, medan Apollos var i Korint, att Paulus reste igenom de övre delarna av landet, och kom ner till Efesus, där han fann några lärjungar.

2. Han sade till dem: Tog ni emot den Helige Ande, när ni kom till tro? Då sade de till honom: Vi har inte ens hört att det finns någon Helig Ande.

Joh. 7:39. Apg. 10:44.

3. Han sade till dem: Varmed är ni då döpta? De svarade: Med Johannes dop. Matt. 3:11. Mark. 1:4, 8. Luk. 3:16.

Joh. 1:26. Apg. 1:5, 11:16.

4. Då sade Paulus: Johannes döpte med omvändelsens* dop, och han sade till folket att de skulle tro på den som skulle komma efter honom, nämligen på Kristus Jesus.*KXII: bättringens.

Alt. övers.: sinnesändringens, ångerns.

5. Sedan de hade hört detta, lät de döpa sig i Herrens Jesu namn,

6. och då Paulus lade händerna på dem, kom den Helige Ande över dem och de talade med tungor och profeterade.

Apg. 2:4, 6:6, 8:17, 10:46, 11:15.

7. Tillsammans var de omkring tolv män.

8. Han gick in i synagogan och talade frimodigt där i tre månader. Han samtalade med dem och övertygade dem om det som hörde till Guds rike.

9. Men när några av dem förhårdade sig och inte trodde utan talade illa om den vägen inför alla de församlade, gick han ifrån dem och avskilde lärjungarna och samtalade dagligen med dessa i Tyrannus skola. 2 Tim. 1:15.

10. Detta fortgick i två år, så att alla

de som bodde i Asien fick höra Herrens Jesu ord, både judar och greker. 11. Gud gjorde kraftgärningar, av ovanligt slag genom Paulus händer,

Mark. 16:20. Apg. 14:3.

12. så att de också tog dukar och förkläden som hade rört hans kropp, och lade på de sjuka och sjukdomarna lämnade dem, och de onda andarna for ut.

Apg. 5:15.

13. Men så var där några kringvandrande judiska andeutdrivare, de tog sig för att nämna Herrens Jesu namn över dem som hade onda andar, och sade: Vi besvär er vid den Jesus, som Paulus predikar.

14. Bland dem som gjorde detta var sju söner av en viss Skevas, en judisk överstepräst.

15. Men den onde anden svarade och sade: Jesus känner jag väl, och Paulus vet jag om, men vilka är ni?

16. Och mannen, i vilken den onde anden var, rusade på dem och övermannade dem och slog dem så illa att de nakna och sårade flydde ur huset.

17. Detta blev känt för alla både judar och greker, som bodde i Efesus, och fruktan föll över dem, och Herren Jesu namn blev prisat.

18. Och många av dem som trodde kom och bekände och talade om vad de hade gjort.

19. Många av dem som hade utövat trolldomskonster bar fram sina böcker och brände upp dem inför alla. När deras värde blev sammanräknat, fann man att det uppgick till femtio tusen silverpenningar.

20. På detta sätt hade Herrens ord mäktigt framgång och visade sin kraft.

Jes. 55:11. Apg. 6:7, 12:24.

21. Då detta hade skett, beslöt sig Paulus i Anden att resa till Jerusalem

genom Makedonien och Akaja, och han sade: När jag har varit där, måste jag också se Rom.

Apg. 18:21. Rom. 15:25. Gal. 2:1.

22. Då sände han två av dem som var hans medhjälpare till Makedonien, nämligen Timoteus och Erastus, men själv blev han kvar någon tid i Asien.

Apg. 13:5.

23. Vid den tiden blev det inte så lite oro om den vägen.

24. För där var en guldsmed, som hette Demetrius, som gjorde Dianatempel* av silver och därmed skaffade en stor inkomst åt dem som drev det hantverket.

*Ordagrant: ArtemistempeL. Apg. 16:16.

25. Han kallade samman dessa och dem som hade likadant arbete och sade: Ni män, ni vet att vi har vårt välstånd av detta hantverk,

26. och ni ser och hör att denne Paulus inte bara i Efesus, utan i nästan hela Asien har övertygat och vilsefört mycket folk, och säger att det som görs med människohänder inte är gudar.

Ps. 115:4. Jer. 10:3.

27. Det är fara för att inte bara vårt yrke får dåligt rykte, utan också att den stora gudinnan Dianas tempel inte blir hållet för att vara något och att hennes härlighet, som Asien och hela världen dyrkar, kommer att försvinna.

28. När de hörde detta blev de uppfyllda av vrede och skrek: Stor är efesiernas Diana.

29. Och det blev uppror i hela staden, och alla rusade på en gång till teatern och släpade med sig Gajus och Aristarkus, som var makedonier och tillhörde Paulus sällskap.

30. Paulus ville då gå in i folkhopen, men lärjungarna tillät honom inte det.

31. Också några asiarker* som var hans vänner, sände bud till honom och bad, att han inte skulle ge sig in på teatern.

*män som hade hög ställning i städerna.

32. De skrek, den ene ett, den andre ett annat. Ty folkmassan var förvirrad och de flesta visste inte varför de hade samlats.

33. Då drog de fram ur folkhopen Alexander, som judarna sköt fram. Och Alexander gav tecken med handen, att han ville hålla ett försvarstal inför folket.

Apg. 12:17.

34. När de märkte att han var en jude började de ropa, alla med en mun, och skrek så i nära två timmar: Stor är efesiernas Diana!

35. Men stadens kansler lugnade folket och sade: Ni män av Efesus, vem är den människa som inte vet att efesiernas stad är vårdare av den stora gudinnan Dianas tempel och den avbild av henne, som har fallit ner från himlen?

36. Således, eftersom ingen kan motsäga detta, bör ni hålla er lugna och inte göra något förhastat.

37. Ni har dragit fram dessa män, som varken är tempelrånare eller er gudinnas smädare.

38. Om Demetrius och de hantverkare, som är med honom har sak mot någon, så hålls det rättegångar och det finns landshövdingar. Där må de anklaga varandra.

39. Men har ni något annat att anföra, så må det avgöras i den lagliga folkförsamlingen.

40. Det är fara för att vi för den här dagens skull blir anklagade för upplöpp, då det inte finns något skäl att anföra när vi skall försvara denna

folkskockning. Och efter att ha sagt det upplöste han folksamlingen.

20 Kapitlet

Paulus besöker Grekland. Han återvänder till Asien, uppväcker Eutykus i Troas och förmanar i Miletus de äldste från Efesus.

Då nu upploppet var stillat, kallade Paulus lärjungarna till sig, och sedan han hade tagit avsked av dem, begav han sig i väg för att fara till Makedonien. 1 Tim. 1:3.

2. När han hade färdats genom dessa trakter och talat många förmanande ord, kom han till Grekland.

3. Där uppehöll han sig i tre månader. Men då judarna förberedde en sammansvärjning mot honom, när han skulle fara därifrån till Syrien beslöt han att vända tillbaka genom Makedonien.

4. Med honom följde ända till Asien Sopater från Berea och av thessalonikerna Aristarkus och Sekundus, vidare Gajus från Derbe och Timoteus, och från Asien Tykikus och Trofimus.

Apg. 16:1, 19:29, 21:29. 1 Kor. 1:14. Ef. 6:21.

Kol. 4:7, 10. 2 Tim. 4:12. Tit. 3:12.

5. Dessa for i förväg och väntade på oss i Troas.

6. Men vi avseglade från Filippi efter påsken, och kom till dem i Troas efter fem dagar, och där dröjde vi i sju dagar.

7. På första dagen i veckan, då lärjungarna hade kommit tillsammans för att bryta bröd, höll Paulus ett samtal med dem och fortsatte tala ända till midnatt, eftersom han ämnade färdas vidare dagen därpå.

Apg. 2:42, 46.

8. Det var ganska många lampor tända i den sal i övre våningen, där de var församlade.

9. Så satt där vid fönstret en yngling, benämnd Eutykus, och när Paulus talade så länge, föll han i djup sömn och blev så överväldigad av sömnen, att han föll ner från tredje våningen och lyftes upp död.

10. Då gick Paulus ner och lade sig över honom och fattade omkring honom och sade: Var inte oroliga, ty själen är ännu i honom.

1 Kon. 17:21. 2 Kon. 4:34.

11. Sedan gick han upp igen och bröt brödet och åt och talade sedan länge med dem ända till gryningen och så for han därifrån.

12. De förde fram ynglingen levande och blev inte litet tröstade av detta.

13. Men vi gick i förväg ombord på skeppet och avseglade till Assos, i avsikt att där ta Paulus ombord, för så hade han bestämt, eftersom han själv tänkte ta landvägen.

14. När han sammanträffade med oss i Assos, tog vi honom ombord och kom sedan till Mitylene.

15. Därifrån seglade vi vidare och kom nästa dag mitt för Kios, och dagen därefter for vi därifrån över till Samos, och sedan vi hade legat över i Trogyllium, kom vi följande dag till Miletus.

16. Paulus hade nämligen beslutat att segla förbi Efesus, för att han inte skulle bli fördröjd i Asien, eftersom han skyndade för att om möjligt vara i Jerusalem till pingstdagen.

Apg. 21:4, 12.

17. Men från Miletus sände han bud till Efesus och kallade till sig församlingens äldste.

18. När de hade kommit till honom, sade han till dem: Ni vet hur jag hela tiden från den första dagen då jag kom till Asien har umgåtts med er,

Apg. 19:10.

19. har tjänat Herren i all ödmjukhet och under många tårar och frestelser, som vållats mig på grund av judarnas anslag.

20. Ni vet också att jag inte har hållit undan något som kunde vara er till nytta, utan offentligen och hemma i husen predikat för er och undervisat er,

21. och vittnat både för judar och greker om den omvändelse* som gäller inför Gud, och om tron på vår Herre Jesus Kristus.

*KXII: bättring. Alt övers.: sinnesändring, ånger.
Mark. 1:15. Luk. 24:47.

22. Och se, bunden i anden går jag nu till Jerusalem, och vet inte vad som där skall hända mig,

23. utom det att den Helige Ande i alla städer vittnar och säger, att bojor och bedrövelser väntar mig.

Apg. 21:4, 11, 33.

24. Men jag anser inte att mitt liv har något värde för mig själv, jag vill endast med glädje få fullborda mitt lopp och det ämbete som jag har mottagit av Herren Jesus, att vittna om Guds nåds evangelium.

Apg. 21:13. Gal. 1:1. Tit. 1:3.

25. Och se, jag vet nu att ni härefter inte mer skall få se mitt ansikte, ni alla bland vilka jag har gått omkring och predikat om Guds rike.

26. Därför betygar jag för er på denna dag, att jag är oskyldig till allas blod.

27. För jag har inte undandragit mig att förkunna för er allt Guds rådslut.

28. Så ge nu akt på er själva och på hela den hjord, där den Helige Ande

har satt er till föreståndare*, till att vara herdar för Guds församling, som han har vunnit med sitt eget blod.

*KXII: biskopar. Ef. 1:7. Kol. 1:14.

1 Tim. 3:1-2, 4:16. 1 Petr. 5:2.

29. Ty jag vet att sedan jag har skilts från er, skall farliga vargar komma in bland er, och de skall inte skona hjorden.

Matt. 7:15. 2 Petr. 2:1.

30. Bland er själva skall män uppstå som skall tala det som är orätt*, för att dra lärjungar till sig.

*dvs. förvränga. 1 Joh. 2:19.

31. Därför, vaka och tänk på att jag i tre år, natt och dag, inte har upphört att under tårar förmana var och en av er.

Apg. 19:10.

32. Och nu bröder, överlämnar jag er åt Gud och hans nåds ord, åt honom som är mäktigt att uppbygga er och ge er arvedel bland alla dem som är helgade.

Apg. 9:31. Ef. 1:18.

33. Silver eller guld eller kläder har jag inte begärt av någon,

1 Sam. 12:3. 1 Kor. 9:12. 2 Kor. 11:9, 12:13.

34. utan ni vet själva, att dessa händer arbetat för mina behov och för dem, som var med mig.

Apg. 18:3. 1 Kor. 4:12.

1 Thess. 2:9. 2 Thess. 3:8.

35. I allt har jag visat er, att så måste man arbeta och ta sig an de svaga och tänka på Herrens Jesu ord, då han sade: Saligare är att ge än att ta.

36. När han hade sagt detta, föll han på sina knän och bad tillsammans med dem alla.

Apg. 21:5.

37. Och alla grät mycket och föll Paulus om halsen och kysste honom.

38. Det som bedrövade dem mest var det ord, som han hade sagt, att de inte mer skulle få se hans ansikte. Sedan följde de honom till skeppet.

21 Kapitlet

Paulus reser till Jerusalem. Judarna vill döda honom. Han arresteras av romarna.

Sedan vi hade skilts från dem, lade vi ut och seglade raka vägen till Kos och kom nästa dag till Rhodos och därifrån till Patara.

2. Där fann vi ett skepp, som skulle fara över till Fenicien. Vi gick ombord och lade ut.

3. När Cypern började komma i sikte, lämnade vi det på vänster sida och seglade till Syrien och lade till i Tyrus, ty där skulle skeppet lossa lasten.

4. Vi sökte där upp lärjungarna och stannade hos dem i sju dagar. Genom Anden sade de till Paulus att han inte skulle fara upp till Jerusalem.

Apg. 20:23.

5. Då dagarna där var till ända, bröt vi upp och fortsatte vår resa, och alla följde med oss tillsammans med husrur och barn ända tills vi kom utanför staden. På stranden föll vi på knä och bad.

Apg. 20:36.

6. Sedan vi hade tagit avsked av varandra, gick vi ombord och de gick hem till sitt igen.

7. Från Tyrus kom vi till Ptolemais, och därmed avslutade vi seglatsen. Där hälsade vi på hos bröderna och stannade hos dem en dag.

8. Dagen därefter drog vi som var med Paulus därifrån och kom till Cesarea. Där tog vi in hos Filippus, evangelisten som var en av de sju, och stannade hos honom.

Apg. 6:5, 8:26, 40.

9. Han hade fyra döttrar, jungfrur, som profeterade.

Joel 2:28. Apg. 2:17.

10. Där stannade vi nu i flera dagar och under tiden kom en profet vid namn Agabus ner från Judéen.

Apg. 11:28.

11. Då han hade kommit till oss, tog han Paulus bälte och band därmed sina fötter och händer och sade: Så säger den Helige Ande: Den man som detta bälte tillhör skall judarna binda så här i Jerusalem och överlämna honom i hedningars händer.

Apg. 20:23.
12. När vi hörde detta, bad vi och de som bodde i staden, att han inte skulle dra upp till Jerusalem.

13. Då svarade Paulus: Varför gråter ni och förkrossar mitt hjärta? Jag är beredd inte bara att låta mig bindas utan också att dö i Jerusalem, för Herrens Jesu namns skull.

14. Eftersom han inte lät sig övertalas lugnade vi oss och sade: Ske Herrens vilja.

Matt. 6:10. Luk. 11:2, 22:42.

15. Efter de dagarna gjorde vi oss i ordning och for upp till Jerusalem.

16. Några lärjungar följde också med oss från Cesarea, och dessa förde oss till en viss Mnason från Cypern, en gammal lärjunge som vi skulle gästa hos.

17. När vi kom till Jerusalem, tog bröderna emot oss med glädje.

18. Dagen därefter gick Paulus med oss till Jakob, och där församlades alla de äldste.

Apg. 15:13. Gal. 1:19.

19. Sedan han hade hälsat på dem, berättade han för dem alltsammans, det ena med det andra, som Gud genom hans tjänst hade gjort bland hedningarna.

20. Då de hörde detta prisade de Herren. Och de sade till honom: Du ser käre bror hur många tusen judar det är som har blivit troende och alla är nitiska för lagen.

Rom. 10:2. Gal. 1:14.

21. De har hört om dig att du lär alla judar som bor bland hedningarna, att de skall avfalla från Mose, och säger

att de inte skall omskära sina barn och inte vandra efter traditionerna.

22. Vad skall vi nu göra? Helt säkert skall mycket folk komma tillsammans, ty de får nog höra att du har kommit hit.

23. Så gör nu som vi säger dig: Vi har här fyra män som är bundna vid ett löfte.

4 Mos. 6:2, 13, 18. Apg. 18:18.

24. Tag dem med dig, och rena dig tillsammans med dem och betala för dem, så att de kan raka sitt huvud. Av detta skall alla veta att det som de har hört om dig ingenting betyder, utan att också du vandrar efter lagen och håller den.

25. Men vad angår de hedningar som har kommit till tro, har vi skrivit och meddelat dem vårt beslut, att de inte behöver hålla sådant, utan endast ta sig till vara för det som är offrat åt avgudar, och för blod och för kött av förkävda djur och för otukt.

Apg. 15:20, 29.

26. Dagen därefter tog Paulus männen till sig och lät rena sig tillsammans med dem. Sedan gick han in i templet och tillkännagav när reningsdagarna skulle vara fullgjorda och offret framburet för var och en av dem.

Apg. 21:24, 24:18.

27. När de sju dagarna nästan gått till ända, fick de judar som var från Asien se honom i templet, och de uppvisade allt folket. Och de grep honom,

28. och ropade: Ni män av Israel, kom och hjälp till! Detta är den man som överallt lär alla sådant, som är mot vårt folk, mot lagen och mot denna plats. Därtill har han nu också dragit greker in i templet och orenat denna heliga plats.

29. De hade nämligen sett Trofimus från Efesus tillsammans med honom i staden och menade, att Paulus hade fört honom in i templet.

Apg. 20:4.

30. Hela staden kom i rörelse, folk strömmade till och de tog Paulus och släpade honom ut ur templet. Och omedelbart stängdes portarna.

Apg. 26:21.

31. Men då de redan stod färdiga att dräpa honom, fick befälhavaren för den romerska vaktens budet, att hela Jerusalem var i uppror.

32. Då tog han strax med sig soldater och officerare och sprang ner till dem. När de fick se befälhavaren och soldaterna, upphörde de att slå Paulus.

33. Befälhavaren gick fram och grep honom och lät fängsla honom med två kedjor. Han frågade, vem han var, och vad han hade gjort.

34. Men bland folket ropade den ene ett och den andre något annat. Då han för larmets skull ingenting säkert kunde få veta, lät han föra in honom i fästningen.

35. När han kom till trappan, hände sig att soldaterna måste bära honom, därför att folket trängde så våldsamt på.

36. Ty folkmassan följde efter och ropade: Bort med honom.

Luk. 23:18. Joh. 19:15. Apg. 22:22.

37. När Paulus skulle föras in i fästningen, sade han till befälhavaren: Är det tillåtet för mig att säga något till dig? Då sade han: Kan du tala grekiska?

38. Är du då inte den egyptier som för en tid sedan gjorde uppror och förde ut i öknen de fyra tusen lönnmördarna?

39. Då sade Paulus: Jag är en judisk

man från Tarsus i Cilicien, medborgare i en betydande stad. Men jag ber dig, tillåt mig att tala till folket.

Apg. 9:11, 30, 22:3.

40. Och han tillät det. Då gav Paulus, stående på trappan, tecken till folket med handen. När det hade blivit alldeles tyst, talade han till dem på hebreiska, och sade: Apg. 13:16.

22 Kapitlet

Paulus tal till judarna och deras förbittring. Paulus omtalar för officeraren att han har romerskt medborgarskap.

Ni män, bröder och fäder, lyssna på vad jag har att säga er till mitt försvar.

2. När de hörde att han talade på hebreiska till dem, blev de ännu mera stilla, och han sade:

3. Jag är en judisk man, född i Tarsus i Cilicien, men uppfostrad här i staden och vid Gamaliels fötter undervisad i fädernas lag med all dess stränghet, och jag var lika nitälskande för Gud som ni allesammans är idag.

Apg. 5:34, 21:39. Rom. 10:2.

2 Kor. 11:22. Gal. 1:14.

4. Jag förföljde den vägen ända till döds, och jag lät binda både män och kvinnor och lät kasta dem i fängelse,

Apg. 8:3, 9:2. 1 Kor. 15:9.

Gal. 1:13. 1 Tim. 1:13.

5. som också översteprästen och de äldstes hela råd kan vittna om mig. Av dessa fick jag också brev till bröderna och för till Damaskus för att föra också dem som var där, bundna till Jerusalem, så att de skulle bli straffade.

Apg. 26:12.

6. Men när jag var på väg och närmade mig Damaskus vid middagstid,

så hände det sig, att ett starkt sken från himlen plötsligt kringstrålade mig.

Apg. 9:3, 26:13. 1 Kor. 15:8.

7. Jag föll till marken och hörde en röst, som sade till mig: Saul, Saul, varför förföljer du mig?

8. Och jag svarade: Vem är du, Herre? Han sade till mig: Jag är Jesus från Nasaret, den du förföljer.

9. De som var med mig såg skenet och blev förfärade, men rösten av den som talade med mig hörde de inte.

Dan. 10:7. Apg. 9:7.

10. Då sade jag: Herre, vad skall jag göra? Då sade Herren till mig: Stå upp och gå in i Damaskus, och där skall allt bli sagt dig som är bestämt att du skall göra.

11. Eftersom jag för det starka skenets skull, inte mer kunde se, blev jag ledd vid handen av mina följeslagare och kom in i Damaskus.

12. Där fanns en efter lagen gudfruktig man som hette Ananias, vilken hade ett gott vittnesbörd om sig av alla judar som bodde där.

Apg. 9:10f.

13. Han kom till mig och trädde fram och sade till mig: Broder Saul, ha din syn igen. I samma stund fick jag min syn och såg upp på honom.

14. Då sade han: Våra fäders Gud har utsett dig till att känna hans vilja och se den Rättfärdige och höra rösten från hans mun.

Apg. 26:16.

15. Ty du skall vara ett vittne för honom inför alla människor om det du har sett och hört.

16. Och nu, varför dröjer du? Stå upp och låt dig döpas och tvättas ren från dina synder, och åkalla Herrens namn.

Apg. 2:38.

17. Men när jag hade kommit tillbaka till Jerusalem, hände det sig medan

jag bad i templet, att jag kom i händryckning Apg. 9:26.

18. och såg honom, och han sade till mig: Skynda dig och gå i hast bort från Jerusalem, ty de skall inte ta emot ditt vittnesbörd om mig.

19. Jag sade: Herre, de vet själva att det var jag som lät fångsla och i synagogorna gissla dem som trodde på dig.

20. Och då Stefanus, ditt vittnes blod blev utgjutet, var också jag med och samtyckte till hans död och vaktade kläderna åt dem som dräpte honom.

Apg. 7:58, 8:1.

21. Han svarade mig: Gå, ty jag vill sända dig långt bort till hedningarna.

Apg. 9:15, 13:2. Gal. 1:15, 2:8.

Ef. 3:8. 2 Tim. 1:11.

22. Ända till det ordet lyssnade de på honom. Men då upphöjde de sin röst och ropade: Bort från jorden med den människan! Han borde inte få leva.

Apg. 21:36.

23. När de så skrek och rev av sig kläderna och kastade stoft upp i luften,

24. lät befälhavaren föra honom in i fästningen och befallde att man skulle förhöra honom under prygel, för att han skulle få veta, av vilken orsak de ropade så mot honom.

25. När de hade bundit honom med läderremmar, sade Paulus till officeraren, som stod där: Är det tillåtet att prygla en romersk medborgare, som inte är dömd?

Apg. 16:37.

26. Då officeraren hörde detta, gick han till befälhavaren och anmälde det för honom, och sade: Vad tänker du göra? Ty denne man är romersk medborgare.

27. Då gick befälhavaren till honom och sade: Säg mig, är du en romersk medborgare? Han svarade: Ja.

28. Då sade befälhavaren: Jag har med en stor summa pengar köpt den medborgarrätten. Paulus svarade: Jag föddes med den.

29. De som skulle ha förhört honom gick då omedelbart därifrån. Även befälhavaren greps av fruktan, sedan han hade fått veta att han var en romersk medborgare, och att han likväl hade låtit fångsla honom.

30. Dagen därefter ville han veta med visshet, varför han var anklagad av judarna. Han lät alltså lösa honom ur bojorna och befallde överstepräster och hela Rådet att samlas. Och förde fram Paulus inför dem.

23 Kapitlet

Paulus står inför Rådet. Judarnas sammanväringning. Han skickas till Cesarea.

Paulus såg på Rådet och sade: Ni män och bröder, jag har i allt vandrat inför Gud med ett gott samvete ända till denna dag.

Apg. 24:16. 2 Tim. 1:3.

2. Då befallde översteprästen Ananias dem som stod bredvid, att de skulle slå honom på munnen.

1 Kon. 22:24. Jer. 20:2. Joh. 18:22.

3. Då sade Paulus till honom: Gud skall slå dig, du vitmenade vägg. Sitter du här och skall döma mig efter lagen och befaller tvärtemot lagen, att man skall slå mig?

Matt. 23:27. 3 Mos. 19:35.

4. De som stod bredvid sade: Smädar du Guds överstepräst?

5. Då sade Paulus: Jag visste inte kära bröder, att han var överstepräst. Det står ju skrivet: Du skall inte förbanna en ledare för ditt folk. 2 Mos. 22:28.

6. Eftersom Paulus väl visste att den ena delen av dem var sadducéer och den andra fariséer, ropade han inför Rådet*: Ni män och bröder, jag är en farisé, son av en farisé. För hoppets och de dödas uppståndelses skull blir jag dömd.

*Sanhedrin. Apg. 24:15, 21, 26:5-6. Fil. 3:5.

7. Då han hade sagt detta, uppstod en strid mellan fariséerna och sadducéerna och skaran delade sig.

8. Ty sadducéerna säger att ingen uppståndelse finns, inte heller någon ängel eller ande medan fariséerna bekänner båda delarna.

Matt. 22:23. Mark. 12:18. Luk. 20:27.

9. Det blev ett väldigt skrikande, och de skriftlärde av fariséernas parti stod upp och stred häftigt och sade: Vi finner inget ont hos denne man, om en ande har talat med honom, eller en ängel, så låt oss inte strida mot Gud.

Apg. 5:39, 25:25, 26:31.

10. Och när striden blev häftig, fruktade befälhavaren att de skulle slita Paulus i stycken, och befallde manskapet att gå ner och rycka honom undan dem och föra honom in i fästningen.

11. Följande natt stod Herren framför honom och sade: Var vid gott mod, Paulus. Ty som du har vittnat om mig i Jerusalem, så måste du också vittna i Rom.

Apg. 18:9.

12. När det blev dag gjorde judarna en sammansvärjning och svor en ed att de varken skulle äta eller dricka, förrän de hade dödat Paulus.

Apg. 23:20, 30.

13. Det var över fyrtio män som hade sammansvurit sig,

14. och de gick till överstepråsterna och de äldste och sade: Vi har svurit en ed på att inte smaka något förrän vi har dödat Paulus.

15. Därför skall ni tillsammans med Rådet, anhålla hos befälhavaren att han i morgon skall föra honom ner till er, som om ni hade tänkt undersöka hans sak grundligare. Vi är redo att döda honom innan han kommer fram.

16. Men Paulus systerson fick höra om bakhållet, och han kom till fästningen och gick in och berättade det för Paulus.

17. Då kallade Paulus till sig en av officerarna och sade: För denne unge man till befälhavaren, för han har något att berätta för honom.

18. Han tog honom med sig och förde honom till befälhavaren och sade: Fången Paulus kallade mig till sig och bad att jag skulle föra denne unge man till dig, för han har något att säga dig.

19. Då tog befälhavaren honom vid handen och gick avsides med honom och frågade honom: Vad är det, som du har att berätta för mig?

20. Då sade han: Judarna har kommit överens om att be dig att du i morgon skall låta Paulus komma ner till Rådet, under förevändning att de vill hålla ett grundligare förhör med honom.

21. Men låt dem inte övertala dig, för mer än fyrtio män av dem ligger i bakhåll mot honom. De har svurit på att varken äta eller dricka förrän de har dödat honom. Och nu är de redo och väntar att du skall bevilja deras anhållan.

22. Befälhavaren lät den unge mannen gå iväg och befallde honom att han inte skulle låta någon veta att han hade berättat detta för honom.

23. Sedan kallade han till sig två av officerarna och sade: Håll tvåhundra

soldater redo att i natt vid tredje timmen avgå till Cesarea, därtill sjuttio ryttare och tvåhundra spjutbärare.

24. Skaffa också riddjur, så att Paulus kan rida och så föras oskadd till landshövdingen Felix.

25. Och han skrev ett brev, som löd:

26. Klaudius Lysias hälsar den högt ärade landshövdingen Felix.

27. Denne man hade judarna gripit och de skulle just döda honom, när jag kom dit med mina soldater och tog honom ifrån dem eftersom jag fick veta att han var en romersk medborgare.

Apg. 21:33.

28. När jag ville veta vad de anklagade honom för, lät jag föra honom inför deras Råd.

29. Då fann jag att anklagelsen gällde tvistefrågor i deras lag, men att han inte var beskylld för något som var värt döden eller fängelse.

30. Men sedan jag har fått vetskap om att ett bakhåll planeras av judarna mot mannen, sänder jag honom omedelbart till dig. Jag har också anmodat hans anklagare att inför dig föra sin talan mot honom. Farväl.

31. Så tog soldaterna Paulus, såsom det hade blivit dem befallt, och förde honom om natten till Antipatris.

32. Nästa dag lät de ryttarna fara vidare med honom och vände själva tillbaka till fästningen.

33. När de kom till Cesarea, lämnade de brevet till landshövdingen och förde också Paulus inför honom.

34. Då landshövdingen hade läst brevet, frågade han honom från vilken provins han var och när han hade fått veta att han var från Cilicien, sade han:

35. Jag vill förhöra dig när också dina

anklagare kommer hit. Han befälde att han skulle förvaras i Herodes palats.

24 Kapitlet

Paulus anklagas och försvarar sig inför Felix.

Efter fem dagar for översteprästen Ananias ner med de äldste och en advokat, en viss Tertullus. Dessa framförde sina anklagelser mot Paulus inför landshövdingen.

2. Då han hade blivit inkallad började Tertullus sin anklagelse, och sade:

3. Att vi tack vare dig får leva i stor fred, och att genom din försorg, ädle Felix, goda åtgärder vidtas för detta folk, det erkänner vi alltid och överallt, med största tacksamhet.

4. Men för att jag inte alltför länge skall uppehålla dig, ber jag dig att du i din godhet lyssnar till oss en kort stund.

5. Vi har funnit denne man vara en pesthärd, som väcker strid bland alla judar över hela världen, och en ledare för nasaréernas sekt.

6. Han har också försökt vanhelga templet, därför grep vi honom och ville döma honom efter vår lag.

Apg. 21:28.

7. Men befälhavaren Lysias kom med stor makt och tog honom ur våra händer,

Apg. 21:32, 23:10.

8. och befälde att hans anklagare skulle komma till dig. Du kan nu själv höra honom och skaffa dig kännedom om allt det vi anklagar honom för.

9. Judarna instämde också i detta och sade att det var så.

10. När landshövdingen gav tecken åt Paulus att han skulle tala, svarade

han: Eftersom jag vet, att du nu i många år har varit domare för detta folk, försvarar jag min sak med desto större frimodighet.

11. Ty du kan förvissa dig om att det inte är mer än tolv dagar sedan jag kom upp till Jerusalem för att be.

12. Varken i templet eller i synagogorna eller ute i staden har de sett mig diskutera eller ställa till med oroligheter bland folket. Apg. 25:8, 28:17.

13. Inte heller kan de bevisa det de nu anklagar mig för.

14. Dock bekänner jag för dig att jag enligt den vägen, vilken de kallar sekt, så dyrkar mina fäders Gud, att jag tror allt det som är skrivet i lagen och profeterna,

15. och att jag har samma hopp till Gud som dessa själva har, att de dödas uppståndelse skall ske, både rättfärdigas och orättfärdigas.

Dan. 12:2. Joh. 5:28-29.

16. Ja, i detta strävar jag efter att alltid ha ett rent samvete inför Gud och inför människor. Apg. 23:1. 1 Petr. 3:16.

17. Efter många år kom jag för att överlämna några allmosor* till mitt folk och frambära offer.

*se Apg. 9:36.

Apg. 11:29. Rom. 15:25. Gal. 2:10.

18. Det var så några judar från Asien fann mig i templet, sedan jag hade låtit helga mig, utan någon folkskockning eller något upplopp.

Apg. 21:26-27.

19. De borde nu vara här inför dig och framställa sina klagomål, om de har något mot mig.

20. Eller också får de som är här säga om de fann något orätt hos mig då jag stod inför Rådet,

21. om det inte skulle vara för detta enda ord som jag utropade då jag stod

ibland dem: För de dödas uppståndels skull döms jag av er idag.

Apg. 23:6, 28:20.

22. Då Felix hörde detta, sköt han upp saken fastän han väl visste hur det förhöll sig med den vägen, och sade: Då befälhavaren Lysias kommer hit ner vill jag undersöka er sak.

23. Han befalldes officeraren att han skulle hålla Paulus i förvar och låta honom ha ro, och inte hindra någon av hans närmaste att vara honom till tjänst eller gå till honom.

Apg. 27:3, 28:16.

24. Efter några dagar kom Felix med sin hustru Drusilla, som var judinna. Då lät han hämta Paulus och hörde honom om tron på Kristus.

25. Men då Paulus talade om rättfärdighet och om återhållsamhet och om den tillkommande domen, blev Felix förskräckt och sade: Gå din väg för denna gång! När jag får läglig tid skall jag kalla dig.

26. Men han hoppades också, att Paulus skulle ge honom pengar för att han skulle släppa honom fri, varför han också ganska ofta kallade honom till sig och samtalade med honom.

27. När två år hade gått fick Felix som efterträdare Porcius Festus. Men Felix som ville hålla sig väl med judarna lämnade kvar Paulus som fånge.

Apg. 25:14.

25 Kapitel

Paulus anklagas inför Festus och han vädjar till kejsaren. Han ställs inför Herodes Agrippa II.

Då nu Festus hade anlant till provinsen, for han efter tre dagar

från Cesarea upp till Jerusalem.

2. Då framförde översteprästen och de främsta bland judarna sina anklagelser mot Paulus. Och de bad honom

3. och begärde som en ynnest, att han skulle hämta honom till Jerusalem, eftersom de ville lägga sig i bakhåll för honom för att döda honom under vägen.

4. Då svarade Festus att Paulus hölls i förvar i Cesarea och att han inom kort ämnade fara tillbaka dit.

5. Han sade: De bland er som har möjlighet kan alltså komma dit ner med mig och anklaga mannen om ni har något emot honom.

6. Sedan han hade uppehållit sig hos dem mer än tio dagar, for han ner till Cesarea. Dagen därefter satte han sig på domarsätet och befallde att Paulus skulle föras fram.

7. Då han hade kommit fram ställde sig de judar, som hade kommit ner från Jerusalem, omkring honom och framförde många och svåra anklagelser mot Paulus, vilka de inte kunde bevisa.

8. Han försvarade sig, och sade: Varken mot judarnas lag eller mot templet eller mot kejsaren har jag förbrutit mig.

Apg. 24:12.

9. Men Festus som ville ställa in sig hos judarna frågade Paulus och sade: Vill du fara upp till Jerusalem och där stå till rätta inför mig i denna sak?

10. Paulus sade: Jag står inför kejsarlig domstol, och där bör jag dömas. Judarna har jag ingen orätt gjort, som du också själv bäst vet.

11. Men har jag gjort någon orätt eller har jag gjort något som är värt döden, då vägrar jag inte att dö. Men

om det som de anklagar mig för är utan grund, så kan ingen utlämna mig åt dem. Jag vädjar till kejsaren.

Apg. 18:14.

12. Då överlade Festus med sitt råd och svarade: Till kejsaren har du vädjat, till kejsaren skall du också fara.

13. Då några dagar hade gått kom kung Agrippa och Bernice ner till Cesarea och skulle hälsa på Festus.

14. Medan de vistades där i flera dagar, framlade Festus Paulus sak för kungen och sade: Det är en man som av Felix har lämnats kvar som fånge.

Apg. 24:27.

15. Och när jag kom till Jerusalem, framförde judarnas överstepräster och äldste sina anklagelser, och begärde att få honom dömd.

16. Jag svarade dem: Det är inte romersk sed att utlämna någon människa till att dö förr än den som blir anklagad har fått stå ansikte mot ansikte med sina anklagare och haft tillfälle att försvara sig mot anklagelsen. 5 Mos. 17:4.

17. Därför, då de kom hit, satte jag mig utan dröjsmål dagen därefter på domarsätet och befallde att mannen skulle föras fram.

18. Men då anklagarna kom fram, anförde de ingen beskyllning för sådant som jag hade tänkt,

19. utan de hade endast tvist med honom om deras gudsyrdkan, och om en viss Jesus som är död men som Paulus påstod att han lever.

20. Då jag var villrådig om hur detta skulle utredas, frågade jag om han ville fara till Jerusalem och stå till rätta där i denna sak.

21. Men då Paulus vädjade till kejsaren och begärde att hållas i förvar för att få sin sak avgjord inför honom,

gav jag order att han skulle hållas i förvar till dess jag kunde sända honom till kejsaren.

22. Då sade Agrippa till Festus: Jag vill också själv gärna höra mannen. Han svarade: I morgon skall du få höra honom.

23. Dagen därefter kom Agrippa och Bernice med stor prakt och gick in i domsalen, tillsammans med befälhavarerna och de förnämsta i staden. Och på Festus befallning fördes Paulus fram.

24. Och Festus sade: Konung Agrippa och alla ni som är närvarande med oss, här ser ni den man för vars skull hela mängden av judar både i Jerusalem och här, högljutt har krävt att han inte borde få leva längre.

25. Jag har för min del funnit att han inte har gjort något som är värt döden.

Apg. 20:31, 23:9.

26. Men eftersom han vädjade till kejsaren, så har jag också beslutat att sända honom dit. Nu har jag inte något säkert att skriva om honom till min herre. Därför har jag fört fram honom inför er och särskilt inför dig, konung Agrippa, för att jag skall ha något att skriva, när förhöret är över.

27. Ty det förefaller mig meningslöst att sända en fånge utan att också ange vad han är anklagad för.

26 Kapitlet

Paulus försvarar sig inför konung Agrippa och berättar om sin omvändelse.

Då sade Agrippa till Paulus: Du har tillåtelse att tala för dig. Då räckte Paulus ut sin hand och talade till sitt försvar:

2. Jag skattar mig lycklig att jag idag skall försvara mig inför dig, konung Agrippa angående allt som jag anklagas av judarna,

3. särskilt därför att jag vet att du känner till judarnas alla seder och tvistefrågor. Därför ber jag dig att du vill höra på mig med tålmod.

4. Mitt liv alltifrån min ungdom, sådant det från början har varit bland mitt folk i Jerusalem, det känner alla judar.

5. De som förut har känt mig kan vittna om de bara vill, att jag levde som farisé, det strängaste partiet i vår gudsdyrkan.

Apg. 23: 6.

6. Nu står jag här till rätta för hoppet om det löfte som av Gud gavs åt våra fäder,

Apg. 13:32.

7. till vilket våra tolv stammar hoppas att nå fram, som tjänat Gud oavlatligt natt och dag. För detta hoppes skull, konung Agrippa, blir jag anklagad av judarna.

8. Varför blir det av er ansett för otroligt att Gud uppväcker döda?

9. Jag menade också själv att jag borde med all makt strida mot Jesu nasaréens namn

Apg. 8:3, 9:2, 22:4.

10. vilket jag också gjorde i Jerusalem. Många heliga kastade jag i fångelse, sedan jag hade fått fullmakt av översteprästererna. Och då de blev dödade, röstade jag för det,

11. och pinade dem ofta i alla synagogor för att tvinga dem till hädelse, och jag gick så långt i raseri mot dem att jag förföljde dem ända in i främmande städer.

12. När jag i detta ärende for till Damaskus med översteprästerernas fullmakt och uppdrag,

13. fick jag vid middagstid, o kon-

ung, under vägen se ett sken från himlen, klarare än solens glans, kringstråla mig och dem som reste med mig.

Apg. 9:3, 22:6.

14. Och vi föll alla till jorden, och jag hörde en röst tala till mig och säga på hebreiska: Saul, Saul, varför förföljer du mig? Det är svårt för dig att spjärna emot udden.

15. Då sade jag: Vem är du, Herre? Han sade: Jag är Jesus som du förföljer.

16. Res dig upp och stå på dina fötter. Jag har uppenbarat mig för dig, för att utse dig till tjänare och vittne, både till det du har sett och till det jag kommer att visa dig.

17. Jag vill rädda dig från ditt folk och från hedningarna, som jag nu sänder dig till,

18. för att du skall öppna deras ögon så att de kan omvända sig från mörkret till ljuset och från Satans makt till Gud, för att de skall få syndernas förlåtelse och arvedel bland dem som är helgade genom tron på mig.

Jes. 35:5, 42:7, 60:1. Ef. 1:18.

Kol. 1:13. 1 Petr. 2:9.

19. Därför, konung Agrippa, blev jag inte olydig mot den himmelska synen, 20. utan började förkunna först för dem som var i Damaskus och Jerusalem, och över hela judéens land och sedan för hedningarna, så att de skulle ångra* sig och omvända sig till Gud, och göra sådana gärningar, som tillhör omvändelsen**.

*KXII: bättra.

Alt. övers.: göra sinnesändring.

**KXII: bättringen.

Alt. övers.: sinnesändringen, ångern.

Matt. 3:8. Apg. 9:20f, 13:14, 22:17f.

21. För den sakens skull grep judarna mig i templet och försökte att dräpa mig.

Apg. 21:30f.

22. Men genom den hjälp jag har fått

av Gud, står jag ännu i denna dag och vittnar för både små och stora och säger inget annat än det profeterna och Mose har sagt att det skulle ske: 23. Att Kristus skulle lida och att han som den förste av dem som uppstått från de döda skulle förkunna ljuset för folket och för hedningarna.

1 Kor. 15:20. Kol. 1:18.

24. Då han så talade till sitt försvar, sade Festus med hög röst: Du är från vettet Paulus, din stora lärdom har gjort dig galen!

25. Men han sade: Högt ärade Festus, jag är inte galen utan jag talar sanna och förnuftiga ord.

26. Konungen känner väl till dessa ting, därför talar jag också frimodigt inför honom. Jag är övertygad om att inget av detta är obekant för honom, det har ju inte skett i en avkrok.

Joh. 18:20.

27. Tror du profeterna, konung Agrippa? Jag vet att du tror.

28. Då sade Agrippa till Paulus: Det är lite som fattas, för att du skall övertala mig så att jag blir kristen.

29. Paulus svarade: Vare sig lite eller mycket, skulle jag önska inför Gud, att inte bara du utan alla de som hör mig i dag, blev sådana som jag är, med undantag av dessa bojor.

1 Kor. 7:7.

30. När han hade talat detta stod kungen upp, och landshövdingen och Bernice och de som satt där tillsammans.

31. Och när de gick därifrån, talade de med varandra och sade: Denne man har ingenting gjort, som förtjänar död eller fängelse. Apg. 23:9, 25:25.

32. Agrippa sade till Festus: Denne man kunde ha blivit frigiven om han inte hade vädjat till kejsaren. Apg. 25:11.

27 Kapitlet

Paulus skickas såsom fånge till Rom, lider skeppsbrott men räddas.

Sedan det nu var beslutat att vi skulle avsegla till Italien, överlämnade de Paulus och några andra fångar åt en officerare, som hette Julius och tillhörde den kejserliga vaktstyrkan.

Apg. 25:12.

2. Vi gick ombord på ett skepp från Adramyttium för att segla längs efter Asiens kust, och lade så ut. Med oss var Aristarkus, en makedonier från Thessalonike. Apg. 19:29, 20:4. Kol. 4:10.

3. Dagen därefter lade vi till vid Sidon. Julius behandlade Paulus väl och tillät honom att besöka sina vänner och få deras omvårdnad.

Apg. 24:23, 28:16.

4. När vi hade lagt ut därifrån seglade vi i lä av Cypern, eftersom vi hade motvind.

5. Sedan vi hade seglat över havet utanför Cilicien och Pamfylien, lade vi till vid Myra i Lycien.

6. Där fann officeraren ett skepp från Alexandria som skulle segla till Italien, och förde oss ombord på det.

7. Under ganska många dagar gick nu seglatsen långsamt, och vi kom med knapp nöd in emot Knidus. Och då vinden inte tillät oss att fara vidare, seglade vi i lä av Kreta vid Salmone, 8. som vi med knapp nöd seglade förbi och nådde fram till en plats som kallades Goda hamnar*, och staden Lasea låg där nära intill.

*KXII: Sköna hamn.

9. Då nu ganska lång tid hade förflutit, och det redan hade blivit farligt att färdas till sjöss då fastedagen redan var över, varnade Paulus dem

3 Mos. 16:29, 23:27.

10. och sade: Ni män, jag ser att seglatsen kommer att ha med sig vedermodor och stor olycka inte bara för last och skepp, utan också för våra liv.

11. Men officeraren trodde mer på skepparen och styrmannen, än på det som Paulus sade.

12. Då hamnen var olämplig för vinterläge, rådde de flesta att man skulle lägga ut därifrån och om möjligt söka komma fram till Fenix, en hamn på Kreta som är skyddad mot sydväst och nordväst, och ligga där i vinterläge.

13. När så en svag sydlig vind började blåsa, menade de sig kunna uppnå vad de hade föresatt sig och lättade ankar och seglade tätt utmed Kreta.

14. Men inte långt därefter kom en våldsam stormvind, som kallas Nordosten.

15. Och då skeppet rycktes med och inte kunde hållas upp mot vinden, gav vi efter och lät det driva.

16. Men när vi kom i lä bakom en liten ö som kallas Klauda, kunde vi med knapp nöd bärga skeppsbåten.

17. Då de hade dragit upp den, tog de till hjälpmedel och slog tåg om skeppet. Då de fruktade att bli kastade på sandreveln, lade de ut drivankare och lät skeppet driva.

18. Eftersom stormen alltjämt låg hårt på, kastade vi dagen därefter ut lasten.

19. På tredje dagen kastade vi med egna händer skeppsredskapen över bord.

20. Och då varken sol eller stjärnor syntes under flera dagar, och stormen låg hårt på, förlorade vi till sist allt hopp om räddning.

21. Men efter att länge varit utan mat,

trädde Paulus upp mitt ibland dem och sade: Ni män, ni borde ha lyssnat till mig och inte avseglat från Kreta, så hade ni besparats dessa vedermodor och skador.

22. Men nu uppmanar jag er att vara vid gott mod, inte ett enda liv skall gå förlorat, endast skeppet.

23. Ty i natt stod en ängel från den Gud som jag tillhör och dyrkar, bredvid mig och sade:

24. Frukta inte Paulus, du skall stå inför kejsaren, och alla som är med dig ombord har Gud skänkt dig.

25. Var därför vid gott mod ni män! Jag har den förtröstan till Gud, att det sker som är mig sagt.

26. Men vi måste kastas upp på en ö.

Apg. 28:1.

27. Då fjortonde natten kom och vi drev omkring på Adriatiska havet, tyckte sig sjömännen vid midnattstid märka att land kom i sikte,

28. och kastade ut lodet och fann tjugo famnars* djup. Och när de kom litet längre fram, kastade de åter ut lodet och fann femton famnars* djup.

*Ca 1,85 m, avståndet mellan de utsträckta armarna.

29. Då fruktade de att vi skulle stöta på något skarpt grund, och kastade ut fyra ankare ifrån akterskeppet och önskade att det skulle dagas.

30. Sjömännen sökte då fly från skeppet och firade ner skeppsbåten i havet under förevändning att de ville föra ut ankaren ifrån förskeppet.

31. Då sade Paulus till officeraren och till soldaterna: Om inte dessa stannar kvar på skeppet, kan ni inte räddas.

32. Då högg soldaterna av trossarna till båten och lät den fara ner.

33. Då det började dagas, uppmanade Paulus dem alla att de skulle ta sig

mat, och sade: Det är i dag fjorton dagar som ni har väntat och varit utan mat och inte ätit något.

34. Därför uppmanar jag er att ni tar er mat, detta hör till er räddning. Ty från ingen av er skall ett huvudhår falla.

35. När han hade sagt detta, tog han ett bröd och tackade Gud i allas åsyn, och då han hade brutit det, började han äta.

Joh. 6:11.

36. Då blev alla de andra vid gott mod och började också äta.

37. Vi var på skeppet alla sammanlagt tvåhundra-sjuttiosex själar.

38. Då de var mätta, lättade de skeppet, genom att de kastade ut vetet i havet.

39. När det blev dag, kände de inte igen landet men de lade märke till en vik med en låg strand och beslöt att om möjligt låta skeppet driva upp på den.

40. De kapade tågen* och lämnade ankarna i havet. Samtidigt lossade de trossarna till rodret och hissade förseglet för vinden och styrde mot stranden.

*grov lina.

41. Men de stötte på ett rev och lät skeppet gå upp på det. Fören blev stående där orörligt, men akterskeppet började brytas sönder av vågorna.

² Kor. 11:25.

42. Soldaterna ville döda fångarna, för att ingen skulle kunna fly undan genom att simma sin väg.

43. Men officeraren som ville rädda Paulus, hindrade dem i deras uppsåt och befallde att de som kunde simma först skulle kasta sig i vattnet och ta sig i land,

44. och att de övriga skulle söka nå land, somliga på plankor andra på

spillror från skeppet. På det sättet blev alla räddade och kom välbehållna i land.

28 Kapitlet

Paulus på ön Melite där han blir ormbiten och botar Publius far. Framkommen till Rom predikar han om Jesus.

Och då de hade blivit räddade fick de veta att ön hette Melite.

Apg. 27:26.

2. De infödda visade oss ovanligt stor välvilja. De tände upp eld och tog oss alla till sig för köldens och regnets skull, som hade kommit över oss.

3. När då Paulus samlade ihop ett fång torra kvistar och lade på elden, kröp en huggorm till följd av hettan ut och högg sig fast vid hans hand.

4. När främlingarna såg odjuret hängande vid hans hand, sade de till varandra: Denne man måste vara en mördare, som rättvisans* gudinna inte ville låta leva, fastän han hade undkommit havet. *KXII: hämnaden.

5. Men han skakade av sig djuret i elden och led ingen skada.

Mark. 16:18. Luk. 10:19.

6. De väntade att han skulle svullna upp eller plötsligt falla ner död. Men då de länge hade väntat och såg, att inget ont hände honom, ändrade de sig och sade att han var en gud.

Apg. 14:11.

7. Inte långt därifrån fanns det lantgårdar som tillhörde den förnämste mannen på ön, vilken hette Publius. Han tog emot oss och härbärgerade oss välvilligt i tre dagar.

8. Nu hände det sig, att Publius fader låg sjuk i en magsjukdom med feber. Paulus gick in till honom, bad och

lade händerna på honom och gjorde honom frisk. Jak. 5:14-15.

9. Sedan detta hänt, kom också de andra på ön som hade någon sjukdom till honom och blev friska.

10. Och de hedrade oss på alla sätt, och när vi skulle fara därifrån försåg de oss med det som behövdes.

11. Efter tre månader avseglade vi med ett skepp från Alexandria, som hade legat i vinterläge vid ön och bar Tvillinggudarnas* tecken.

*Tvillinggudarna Kastor och Pollux som ansågs vara sjöfolkets skyddsgudar.

12. Efter att ha lagt till vid Syrakusa, stannade vi där i tre dagar.

13. Därifrån, efter att vi hade farit runt kusten, kom vi till Regium. En dag därefter blåste sunnanväder upp, så att vi på andra dagen kom till Puteoli.

14. Där fann vi bröder och blev bjudna att stanna hos dem i sju dagar. Och så kom vi till Rom.

15. Då bröderna där fick höra om oss, gick de ända till Forum Appii och till Tres Taberne för att möta oss. När Paulus såg dem, tackade han Gud och fick nytt mod.

16. När vi kom in i Rom, överlämnade officeraren fångarna åt befälhavaren för gardet. Men Paulus tilläts att bo för sig själv med den soldat som skulle bevaka honom. Apg. 24:23, 27:3.

17. Efter tre dagar sammankallade Paulus de förnämsta av judarna. När de kom, sade han till dem: Ni män och bröder, fastän jag inte hade gjort något mot vårt folk eller mot fädernas stadgar, blev jag likväl i Jerusalem bunden och överlämnad i romarnas händer. Apg. 24:12, 25:8, 21:33.

18. När de hade förhört mig, ville de

släppa mig eftersom jag inte hade gjort något som förtjänar döden.

Apg. 22:24, 23:9, 26:31.

19. Men eftersom judarna satte sig emot detta, blev jag tvungen att vädja till kejsaren, dock inte som om jag hade något att anklaga mitt folk för.

Apg. 25:11.

20. Detta är anledningen till att jag har kallat på er, för att få se er och tala med er, ty det är för Israels hopp skull jag är bunden med denna kedja.

Apg. 23:6, 24:21, 26:6-7. Ef. 6:20. 2 Tim. 1:16.

21. Då sade de till honom: Vi har varken fått brev om dig från Judéen, inte heller har någon av bröderna därifrån kommit och berättat eller talat något ont om dig.

22. Men vi önskar att höra vad du själv tänker, för vi vet att den här sekten blir motsagd överallt.

Luk. 2:34. Apg. 24:5, 14.

23. De kom överens om en viss dag för honom, och då kom ännu fler till honom där han bodde. För dessa utlade han och vittnade om Guds rike, både med Mose lag och profeterna för att övertyga dem om det som rörde Jesus, från tidigt på morgonen till aftonen.

Luk. 24:27.

24. Och några trodde det som sades, men andra trodde inte.

Apg. 17:4.

25. Eftersom de inte kom överens gick de sin väg, varvid Paulus sade endast detta ord: Rätt har den Helige Ande genom profeten Jesaja talat till våra fäder,

26. när han sade: Gå till detta folk och säg: Ni skall höra med öronen och inte förstå, och se med ögonen och inte inse.

Jes. 6:9-10. Hes. 12:2. Matt. 13:14. Mark. 4:12.

Luk. 8:10. Joh. 12:40. Rom. 11:8.

27. Ty detta folks hjärta är förhärdat, och de hör illa med sina öron, och sina ögon har de tillslutit, så att de inte ser med ögonen eller hör med öronen eller förstår med hjärtat, och omvänder sig, så att jag kan hela dem.

28. Därför skall ni veta att det är till hedningarna som Gud nu har sänt frälsningen och de kommer att höra.

Luk. 24:47. Apg. 13:46, 18:6.

29. När han hade sagt det, gick judarna därifrån under det att de häftigt diskuterade med varandra.

30. Men Paulus bodde i hela två år i ett hus, som han själv hade hyrt, och han tog emot alla dem som kom till honom.

31. Han predikade Guds rike och undervisade om Herren Jesus med all frimodighet, utan att någon hindrade honom.